

1971 சூலை 26]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : மத்தியானம் வைத்துக்கொள்வது பற்றி ஆட்சேபணை இல்லை. மத்தியானம் வைத்தாலும் யாரும் வருவதில்லை. பார்ட்டி வேறு இன்று இருக்கிறது. 50 நிமிடத்தில் சொல்லக்கூடிய கருத்தை 5 நிமிடத்திலும் சொல்லலாம்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : இந்தக் கோரிக்கைக்காக நாம் ஒரு நாள் ஒதுக்கினோம். ஆனால் இன்றைய தினம் இப்போதே மணி 12 ஆகப்போகிறது. இதற்காக இரண்டரை மணி, 3 மணியாவது இருந்தால் முடித்துவிடலாம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : ஒரு உறுப்பினர் ஐந்து நிமிடத் திற்கு மேல் போகாமல் விவாதம் நடந்துகொண்டே போனால் கூட முடித்துவிடலாம்.

திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை என்றால் இதற்காக 3 மணி நேரம் ஒதுக்குவது நல்லது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : காங்கிரஸ் கட்சியைப் பொறுத்தவரை இரண்டு பேர்கள்தான் பெயர் கொடுத்திருக்கிறார்கள். திரு. கே. எம். எஸ். ஒருவரும், திருமதி அம்மையார் அவர்களும் தான். ஆகவே இவர்கள் வேண்டுமானால் பத்து நிமிடங்கள் எடுத்துக் கொள்ளலாம்.

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, அவை முன் இந்த மானியக் கோரிக்கை பற்றிய கொள்கை விளக்கக் குறிப்பு @ ஒன்று வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதைச் சட்டமன்ற நிகழ்ச்சிக் குறிப்பில் பதிவு செய்யுமாறு ஆணையிடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் தங்கள் தங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்லுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* **THIRU K. M. SUBRAMANIAM :** Mr. Speaker, Sir, with the limited time available, I am going to speak on only two points relating to my constituency. One relates to the most backward Harijans among the Harijans and the second relates to dhobis who are not included in the Scheduled Castes. Many industrial developments are taking place in this country which will deprive the Harijans of their normal traditional work. For example, they are very good basket-makers but now basket making is dying out and many Harijans have become unemployed because of the new basket and other things that are produced by the various industries.

Also in my constituency there are many cobblers who have been driven out of their business by the big shoe industries. The only thing that is left to the cobblers is repairs and that too crude repairs. Now, even these repairs are attended by the big shoe industries. Consequently many cobblers are suffering. Of course, the Government are giving loans to them but what is really happening? They are not able to utilise the loans and start their work immediately.

@ 125-141-ம் பக்கங்களில் 4-ம் இணைப்பாக அச்சிடப்பட்டுள்ளது

[Thiru K. M. Subramaniam] [1971 சூலை 26]

Now, the Harijan is included in the list on the basis of untouchability.

So far as dhobies are concerned, I know they are included as Scheduled Castes in Delhi, Nagaland, Madhya Pradesh and Uttar Pradesh and even in Kerala. Even in Nagercoil, which is now part and parcel of Tamil Nadu, they are included as Scheduled Castes. But for the last 17 years, dhobies in Tamil Nadu have been clamouring for their inclusion in scheduled caste list but unfortunately we are told by the Central Government that they cannot be included in the scheduled caste list unless and untill the Tamil Nadu Government recommends that they be included, in the Scheduled Caste list. They have made representation and again and again appealed to Government. The All India Rashtriya Dhobi Mahasang, held a conference and have once again requested that they should be included in Scheduled Caste list.

In spite of their backwardness, today, because of mechanised washing from

MR. SPEAKER : Dhobikanas.

THIRU K. M. SUBRAMANIAM : Dhobies are suffering from mechanical laundries and dry cleaners. The dry cleaners charge Rs. 1.50 per shirt whereas dhobies charge Rs. 4 per 100. What is happening because of these dry cleaners coming up? The dhobies are becoming economically backward and more backward because of mechanised washing. Government is not having the interest of dhobies in heart. They should be given all encouragement.

Unfortunately unless they belong to a particular party and get themselves admitted into the society, they are not given utensils. Take soda for example. It is sold in blackmarket at a huge price, more than 100 per cent of its price fixed. What is happening? Do you know? If they belong to a co-operative society, they would be given that. But dhobies in Saidapet (I am elected from T. Nagar constituency and part of Saidapet comes under my constituency) are suffering. Only if they belong to a particular political party they could become members of Co-operative Society and get the soda. Why should Government want to give it only to co-operatives? In co-operatives politics plays a prominent part. Middlemen come in and get the benefit and not actual workers. So what I say is, why not Government start a co-operative mechanised washing unit, so that the present competition from private dry cleaners could be met and dhobies also saved to a considerable extent. This has now become a mechanised industry.

There is a housing co-operative society of washermen in Saidapet. But they have not been provided with loan for houses and no houses had been built for dhobies. Let the Hon. Minister see that this is accelerated and dhobies are provided with sufficient funds to build houses.

1971 சூலை 26]

[Thiru K. M. Subramaniam]

I am very sorry to point out that a dhobikana constructed in 1954 is lying unused. Snakes are coming inside; instead of human beings, snakes are coming and they are washing themselves. I appeal to the Hon. Lady Minister to see for herself what is happening in the Dhobikana at Saidapet and what a difficulty the dhobies have to face from organised mechanical institutions like dry cleaners. The Government should come to the rescue of dhobies.

Today the problem of Harijan uplift is beset with competition from all sides. Are the poor Harijans able to weave their baskets? So many shops are offering plastic buckets free for this or that purchase.

(At this stage, the Speaker sounded the gong and called upon Thiru J. S. Raju to speak).

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்—தலைமை.)

* திரு. ஜே. எஸ். இராசு: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, பேரவை முன் வைக்கப்பட்டிருக்கிற அரிசன நலத்துறை மானியத்தை வரவேற்று ஒரு சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த அறிக்கையின் கடைசி பாராவில் குறிக்கப்பட்டுள்ளதைப் போல், ஏற்கெனவே உள்ள திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதுடன் நல்ல பயனுள்ள புதிய திட்டங்களைத் துவக்கி, அரிசன முன்னேற்றத்தை விரைவுபடுத்தி, ஓர் ஒருங்கிணைந்த சமதர்ம சமுதாயம் இந்த நாட்டில் ஏற்பட்டு, “தாழ்ந்தவரென்பர் இனி இங்கில்லை” என்ற இலட்சியத்தை வைத்துத் தயாரித்திருக்கிற அறிக்கையை நான் மனதார வரவேற்கிறேன்.

மேலும், இந்தத் துறையின் சார்பாக 1967-க்குப் பிறகு இன்று வரை அமைச்சராகப் பணியாற்றி வருகின்ற மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து அம்மையார் அவர்களுக்கும் இந்த நேரத்தில் எங்களுடைய பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். 1967-க்குப் பிறகு அமைந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு ஜாதி, சமய வேறுபாடுகள் இல்லாமல், நல்ல சட்ட அமைப்பு கொண்டு, நல்லதொரு சமுதாயத்தைத் தமிழ்நாட்டில் உருவாக்க வேண்டுமென்று பாடுபட்டு வருவதை நாம் எல்லாம் அறிவோம். தமிழ்நாட்டினுடைய நிதிநிலை அறிக்கை ஆண்டுதோறும் சமர்ப்பிக்கக்கூடிய நேரத்தில் எல்லாம், ஒவ்வொரு மானியமும் நிறைவேற்றப்படும் காலத்தில் எல்லாம், தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாய மக்களுக்குப் புதிய சலுகைகள் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் என்கிற நம்பிக்கை இந்த மன்றத்தின் உள்ளே இருக்கிற எங்களுக்கு இருக்கிறது; எங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து இந்த மன்றத்திற்கு அனுப்பிய பொதுமக்களுக்கும் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்

[திரு. ஜே. எஸ். இராக] [1971 சூலை 26]

கொள்கிறேன். சலுகைகள் பெறுவதற்காக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்த வருமான வரம்பு ஆண்டொன்றுக்கு 2 ஆயிரம் ரூபாயிலிருந்து இப்போது 2,500 ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டுள்ளது அனைவராலும் வரவேற்கத்தக்கது. படிப்புக் கட்டணத்தையும் இந்தச் சலுகைகளுக்குப் பொருந்துமாறு செய்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கதாகும். பட்ட மேற்படிப்பு, ஆசிரியர் பட்டப் பயிற்சி, புலவர் படிப்பு, தொழில் நுட்பக் கல்வி, தொழிற் கல்வி, தட்டெழுத்துப் பயிற்சி முதலிய 50 வகைப் படிப்புகளுக்கு உதவித் தொகை வழங்க நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்த உச்ச வரம்பை நீக்கியதோடு, கல்வி கற்கத் தகுதி பெற்ற அனைவருக்கும் உதவித் தொகை அளிக்க முன் வந்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத்தக்கதாகும்.

அடுத்தபடியாக, சென்னையில் விடுதித் கட்டணம் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. கடந்த ஆண்டு மாதம் ஒன்றுக்கு 60 ரூபாய் என்றுதான் இருந்தது. இந்த ஆண்டு அதை 70 ரூபாய் என்று உயர்த்தியிருக்கிறது இந்த அரசு. அதேபோல், சென்னையைத் தவிர மற்ற இடங்களில் 50 ரூபாய் என்று இருந்ததை 55 ரூபாய் என்ற அளவிற்கு உயர்த்தியிருக்கிறது. மேலும், பொறியியல், மருத்துவம், உழவியல் போன்ற துறைகளில் படிப்பவர்களுக்குத் தரப்படுகின்ற ஸ்காலர்ஷிப் போதவில்லைமென்றால், மேலும் செலவழிக்க வேண்டிய அவசியம் இருந்தால், மாணவர்களுக்குக் கடன் தருவதற்கு ஒரு லட்சம் ரூபாய் தருவதற்காக அறிக்கையிலே வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதற்காக நான் அரசைப் பாராட்டிக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மற்றப் பிரச்சினைகளைக் காட்டிலும் தாழ்த்தப்பட்டோர், மலைவாசியினர் நலன் சமுதாயத்தின் முக்கியமான பிரச்சினையாகும்.

பிறக்கும்போது கெட்ட பெயரோடு பிறந்து, சமுதாயத்தால் கொடுமைப்படுத்தப்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாய மக்களுக்கு எந்த ஒரு அரசாங்கம் அவர்களை முன்னேற்றுவதற்குத் திட்டங்களை வைத்துச் செயல்படுகிறதோ அதற்கு நல்ல பெயர் ஏற்படும். அந்த வகையில் நம்முடைய தமிழக அரசு தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் குறைகளைக் களைந்து வருகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்த அறிக்கையிலே மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கடந்த காலத்தில் வழங்கப்பட்டு நடைபெற்று வருகிற திட்டங்களோடு புதிய திட்டங்களையும் சேர்த்திருக்கிறார்கள். அதற்காக நான் முதலமைச்சர் அவர்களையும் அம்மையார் அவர்களையும் பாராட்டுகிறேன்.

இந்தத் துறைக்காக 1969-70-ல் 540 லட்சம் ரூபாயாக இருந்தது 1970-71-ல் 551 லட்சம் ரூபாயாக உயர்ந்து இன்றைக்கு 1971-72-ல் 7 கோடி ரூபாய்க்கு மேலாகவும் அதாவது 7½ கோடி ரூபாய் அளவுக்கு நிதியை தமிழக அரசு ஒதுக்கியிருக்கிறது. இந்தத் துறை 918 பள்ளிகளை நிர்வகித்து வருகிறது. ஒரு லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட, பழங்குடி வகுப்பைச் சேர்ந்த குழந்தைகள் படித்து வருகிறார்கள். கல்விக்காக மட்டும் 527 லட்சம் ரூபாயைச் செலவழிக்க திட்டமிட்டிருக்கிறது.

மேலும் ஒவ்வொரு துறையிலும் அதிகமான அளவிற்கு நிச்சயமாக அமைச்சர் அவர்கள் உயர்த்திக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். விடுதிகளில் தங்கிப் படிக்கின்ற மாணவர்களுக்கு வசதிகளையும்

1971 சூலை 26] [திரு. ஜே. எஸ். இராசு]

வாய்ப்புக்களையும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும் வகையில் விடுதிகள் கட்டுவதற்காக 9.33 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டது. இந்த ஆண்டு கூடுதலாக பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. முன்பு உழவு மாடுகள் வாங்குவதற்காக 400 ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இப்போது அது 500 ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. கிணறு வெட்டு வதற்கு முன்பு 1,500 ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இந்த ஆண்டில் 2 ஆயிரம் ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. மின் இறவை சாதனங்கள் பொருத்துவதற்கும், வடிமுனைக் குழாய்க் கிணறுகள் அமைப்பதற்கும் 1970-71-ம் ஆண்டில் 11 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. 1971-72-ல் 11.8 லட்சம் ரூபாய் என்ற அளவிற்கு அது உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது.

அதைப்போலவே வட்டியில்லாதக் கடன் வழங்கப்படுவதால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் அதன் மூலம் வியாபாரம் செய்து, தொழில் செய்து பிழைப்பதற்கு ஆன திட்டம் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் காலத்திலிருந்து சன்னஞ்சன்னமாக அதற்காக ஒதுக்கப்படுகின்ற தொகை 1968-69-லே 1 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டு 169 பேர் களும், 1969-70-லே 2 லட்சத்து 80 ஆயிரம் ஒதுக்கப்பட்டு 612 பேர்களும், நடப்பு ஆண்டிலே 10 லட்சத்து 23 ஆயிரம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டு 1,896 பேர்களும் பயன் அடைகின்ற வகையில் அதிகரிக்கப்பட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்க ஒன்றாகும். இந்த ஆண்டும் அதே அளவுக்கு நிதியை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இப்படி ஒவ்வொரு துறையை எடுத்துக்கொண்டாலும் மறுமலர்ச்சி ஏற்படு வதற்கு ஏற்ற நிலையை நான் மனமாரப் பாராட்டுகின்றேன். மாண்புமிகு தலைவர் அவர்கள் எனக்கு இன்னும் கொஞ்ச நேரம் அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப் பட்டது.)

திரு. ஆ. முனியாண்டி : சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அம்மையார் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்ற இந்த மானியத்தை வாழ்த்தி வரவேற்று, என்னுடைய உரையை வழங்கலாம் என்று ஆசைப்படுகின்றேன்.

இந்தத் துறையைப் பொறுத்தவரையிலே அம்மையார் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட தனிக் கவனம் காரணமாக இன்றைய தினம் வரையில் ஒவ்வொரு துறையும் நாம் எண்ணிப் பெருமைப்படத்தக்க அளவுக்கு வளர்ச்சிப்பெற்றிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தாழ்த்தப்பட்ட பெருங்குடி மக்கள் பொருளாதாரத் துறையிலே மிகமிகப் பின்தங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வாழ்க்கை வளம் பெறத் தக்க வகையில் உச்சவரம்பின் மூலம் கிடைக்கின்ற மிச்ச நிலங்களை அந்த மக்களுக்கு விவசாயத்திற்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்குக் கோயிலின் பெயரால் ஆயிரக்கணக்கான நிலங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றையும் அந்த மக்களுக்குக் கொடுத்து அவர்கள் நேரிடையாக அதை உழுது விவசாயம் செய்துகொள்வதற்கு வழி வகைக்கான வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. ஆ. முனியாண்டி] 1971 சூலை 26]

இந்த வகையிலே அரசு எந்த அளவுக்கு வேகமும் விறுவிறுப்பும் காட்டுகிறதோ அந்த அளவுக்கு அலுவலரும் காட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உதாரணத்திற்குச் சொன்னால் தாழ்த்தப் பட்ட மக்களுக்கு என்ன என்ன வகையில் வீடுகள் இன்னினனாருக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற விவரத்தை அவர்கள் அறிவிக்க வில்லை. அவர்களுக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட மனைகளில் அவர்கள் வீடுகள் கட்டிக்கொள்ள முடியாத நிலைமையில் அவதிப்படுகிறார்கள். நாம் எப்படி ஐந்தாண்டுத் திட்டம் என்று போட்டு அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதைப்போன்று அவர்களுக்காக என்று ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஒவ்வொரு திட்டம் போட்டு, ஒரு ஆண்டில் வீடு கட்டிக்கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒரு ஆண்டில் அவர்களுக்கு குடிநீர் வசதிகள் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்ற முறையிலே திட்டத்தை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்படி ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஏதாவது ஒரு பிரச்சனையை எடுத்துக்கொண்டு, தனிக் கவனம் செலுத்தி, அதைத் தீர்ப்பதற்கு முயற்சியெடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மதுரையில் இப்பொழுது பல்கலைக் கழகம் அமைந்தாகிவிட்டது. அங்கே மாணவர்களுக்கு விடுதி—எப்படி சென்னையில் எம். சி. ராசா விடுதி என்று இருக்கிறதோ அதைப்போன்று—அங்கேயும் அமைத்துத் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இறுதியாக அம்மையார் அவர்கள் கடைசிப் பாராவில் கூறியிருப்பதைப்போல் வட்ட, மாவட்ட வாரியாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நலமுறுவதற்கும் தீண்டாமை ஒழிக்கப்படுவதற்கும் தனிக் கவனம் செலுத்த இருப்பதை நான் மட்டுமல்ல, எல்லோரும் நாடும் ஏடும் பாராட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த மக்களுக்குப் புதிய புதியத் திட்டங்களை, புதிய புதிய முறைகளைத் துவக்கி அவர்கள் தனிக் கவனம் செலுத்துவதைக் கண்டு நான் பாராட்டுகிறேன்.

நம்முடைய மாநிலம் எப்பொழுதும் அகில இந்தியாவுக்கும் வழி காட்டியாக, தாழ்த்தப்பட்ட பெருங்குடி மக்களுக்கு உதவி செய்வதில் முன்னோடியாக இருக்கிறது என்பதைச் சொல்லிக்கொண்டு விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

திரு. ஆ. கு. சுப்பையா : உதவித் தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கின்ற அரிசன நலத்துறை மானியத்தின்மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு முன்வருகிறேன்.

சென்ற ஆண்டைவிட இந்த ஆண்டிற்கு அதிகமாக ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள் என்பது இன்றையதினம் பாராட்டத்தக்கது. வேளாண்மையைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்கு உதவித் தொகை கொடுக்கப்படுகிறது. உதவித் தொகை அரசாங்கம் கொடுக்கிறது என்று சொன்னாலும்—எப்படி நிலங்களில் விவசாயம் செய்தால் அவர்களுக்காக கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் வைத்து அதன்மூலம் உதவி செய்யப்படுகின்றதோ அதைப்போன்று —ஒன்று அல்லது இரண்டு ஏக்கர் என்ற அளவிலே நிலங்கள் சொந்தமாக அரிசனங்கள் வைத்திருந்தால் அவர்களுக்கும் கூட்டுறவுச் சங்கம் வைத்து அரசாங்கம் உதவி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1971 தூலை 26]

[திரு. ஆ. கு. சுப்பையா]

அதைப்போன்று நிலம் இல்லாத அரிசனங்கள் குத்தகை வாரம் எடுத்துக்கொண்டு உழுதுகொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அரிசனக் குத்தகை வாரதாரர்களுக்கும் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் அமைத்து அதன் மூலமாக உதவி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது வட்டியில்லாத கடன் கொடுக்கப்படுகிறது. அரிசனங்களும் அதைப் பெற்றுக்கொண்டு தொழில்கள் நடத்த முன் வந்திருக்கிறார்கள். இந்த ஆண்டு அதற்காக பத்து லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது குறைவானது. இன்னும் அதிகமாக உயர்த்திக் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்காகக் கொடுக்கப்படுகின்ற பொழுது கடன் விதிமுறைகள், நிபந்தனைகள் மிகக் கடுமையாக இருக்கின்ற காரணத்தினால் அவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். எனவே அவர்களுக்கு சுலபமாகக் கடன்கள் கிடைக்கக்கூடிய வகையிலே அவற்றைத் தளர்த்தி விரைவிலே கடன் தொகைகள் கிடைக்க வழிவகை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக குடியிருப்பு மனைகள் அவர்களுக்குக் கொடுப்பது அரசாங்கத்தினுடைய பிரதானக் கொள்கை என்று அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அரிசனங்கள் சமுதாயத்தின் அடித்தட்டிலே வாழ்கின்றவர்கள், இந்த நாட்டின் முதுகெலும்பு என்று அவர்களைச் சொன்னால் அது மிகையாகாது. அவர்கள் சகல தொழில்களையும் மனித சமுதாயம் மிகக் கேவலமான தொழில் என்று கருதக்கூடிய மலம் வாரக்கூடிய தொழிலைச் செய்கின்றவர்கள் என்பதை அரசாங்கம் கருத்தில்கொண்டு, அவர்களுக்குச் சில காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். குடியிருப்பு வீட்டு மனைகள் என்று 1 லட்சத்து 90 ஆயிரம் ஒதுக்கப்பட்டு அதிலே 1 லட்சத்து 15 பேர்கள்தான் வீடு கட்டியிருக்கிறார்கள் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். இன்னும் 76 ஆயிரம் பேர்கள் வீடுகள் கட்டாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வீடுகள் கட்டாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் அவர்கள் பொருளாதார நிலையிலே பின்தங்கியவர்கள் என்பதுதான். அவர்கள் ஒரு சிறு குச்சியைக்கூட அமைத்துக்கொள்ள முடியாத—அதற்குக்கூட வழியில்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டு 30 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது, இன்றைய தினம் அதற்காகப் பணம் ஒதுக்கப்படவில்லை. அதற்காக ரெவின்யூ போர்டு மெம்பரை ஆய்வு செய்யச்சொல்லி அறிக்கை பெறவிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதுவும் அவசியந்தான்.

உதாரணத்திற்குச் சொல்லவேண்டுமானால், ஆந்திரா மாநிலத்தின் மக்கள் தொகையில் 14 சதவீதம் பேர்கள் அரிசனங்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வீட்டு மனைகளுக்காகவென்று அந்த அரசாங்கம் ஒன்றரைக் கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் நம்முடைய தமிழகத்திலே 18 சதவீதம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்களுக்காக ஒதுக்கியிருப்பது 30 லட்ச ரூபாய்தான். அவர்கள் ஆந்திராவிலே ஒன்றரைக்கோடி ரூபாய் ஒதுக்கினாலும் அதற்காக ஒரு திட்டம் தயாரித்து ஒவ்வொரு வருஷமும் 70 ஆயிரம் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று திட்டம் வைத்துக்கொண்டு நிறைவேற்றி வருகிறார்கள். அதைப் போன்றே ஒவ்வொரு மாவட்டத் திற்கும் 30 ஆயிரம் வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று

[திரு. ஆ. கு. சுப்பையா] 1971 சூலை 26]

திட்டம் தயாரித்து இருக்கிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்திலும் வீடு கட்டிக் கொடுப்பதைப் பொறுத்தவரையிலும் ஒரு திட்டம் ஏற்படுத்தி, அந்த ஏழை எளிய மக்கள், கிராமங்களிலே வாழ்கின்ற வர்கள், வசதியில்லாத நிலைமையில் இருக்கின்றவர்கள் வாழ்க்கையை மாற்றியமைக்க வேண்டும். அமைச்சர் அவர்கள் அதைக் கவனத்திலே வைத்துக்கொண்டு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டும். இன்றைக்குச் சுமார் 70 ஆயிரம் வீட்டுமனைகள் சும்மா கிடக்கின்றன. காரணம் பள்ளமான இடத்தில் மனைகள் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டதால் அதைத் தூர்த்து, வீடுகள் கட்டிக்கொள்ள முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. எனவே அரசாங்கம் அப்படிப்பட்ட இடங்களைத் தூர்த்து அவர்களுக்கு வீடுகளும் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டும்.

மைசூர், பஞ்சாப் போன்ற மாநிலங்களிலே அவர்கள் வீடுகட்டிக் கொள்வதற்காக, அதற்கு உதவி செய்வதற்காகவென்றே தனி பைனான்ஸ் கார்ப்பரேஷன் வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட திட்டத்தை நம்முடைய மாநிலத்திலும் ஏற்படுத்தி தனியாக பைனான்ஸ் கார்ப்பரேஷன் ஏற்படுத்தி, அவர்களுக்கு உதவிசெய்யவேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வேலைகளுக்கு நியமனம் செய்யப்படுகின்றபொழுது 16 சதவீதமாக இருந்ததை இப்போது 18 சதவீதமாக உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அரசாங்கத் துறையானாலும் சரி, தனியார் துறையானாலும் சரி, 16 சதவீத மக்கள் அரிசனமக்கள் ஒதுக்கப்பட்டபடி நியமனம் செய்யப்பட்டு இருக்கிறார்களா என்று பார்ப்பதற்கும் நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். உயர் மட்டக் குழு ஒன்று மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் தலைமையில், மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் உதவித் தலைவராகவும் இருந்து கவனித்துக்கொண்டுவருகிறார்கள். அது சம்பந்தப்பட்ட இலாக்காக்களிடமிருந்து அறிக்கை பெறுகிறார்கள். சில இலாக்காக்கள் கொடுப்பது உண்டு, சில இலாக்காக்கள் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். அம்மாதிரி இருக்கக்கூடாது. அதைத் தணிக்கை செய்யும் முறையில், ஆடிட் செய்யும் முறையில் ஒவ்வொரு இலாக்காவிலும் எத்தனை ஆயிரம் பேர்கள் நியமனம் செய்யப்பட்டார்கள், ஹரிஜன் சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் நியமனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்களா என்றெல்லாம் பார்ப்பதற்குத் தணிக்கைக் குழு இருக்க வேண்டுமென்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக் கொள்வதற்கு விரும்புகிறேன். அந்த முறையிலேதான் இன்று அவர்களுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடியும்.

இறுதியாக, தமிழக அரசு பின் தங்கிய நல மக்களுக்காக ஒரு குழு அமைத்து, அந்தக் குழு மாவட்ட ரீதியாக உள்ள பின் தங்கிய மக்களைப்பற்றி ஆராய்ந்து அரசாங்கத்திற்குச் சில ஆலோசனைகளைக் கூறியிருக்கிறார்கள். அதை வரவேற்கிறார்கள். ஹரிஜன மக்களுக்கு என்று 1946-ஆம் ஆண்டு தனி இலாக்கா ஏற்படுத்திச் சில செய்யப்பட்டு வருகிறது. அந்த அளவில் அவர்கள் அந்தச் சலுகைகளைப் பெற்றிருக்கிறார்களா? அல்லது பெறவில்லையா, முன்மாதிரியேதான் இருக்கிறார்களா என்று ஆராய்வதற்காக அரிசன நல வகுப்புக்கென்று கமிஷன் ஒன்றை அமைத்து ஆராய வேண்டியது மிகமிக அவசியம்

1971 சூலை 26]

[திரு. ஆ. கு. சுப்பையா]

என்று நான் கருதுகிறேன். அந்த முறையிலே பார்த்தால் இன்றைக்கு மிக வேகமாக மாற்றம் செய்ய வேண்டிய ஒரு காலகட்டத்திலே இருக்கிறோம், அந்த ஏற்பாட்டைச் செய்ய அரிசன வகுப்புக் கமிஷன் அமைக்க வேண்டுமென்ற என்னுடைய ஆலோசனையைக் கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. வை. பாலசுந்தரம்: மதிப்பிற்குரிய துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றையதினம் அரிசன மானியத்தின்மீது பேசுகின்ற வாய்ப்பு தந்தமைக்காக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அரிசன நலத்துறை செம்மையாகவும், செழுமையாகவும் இயங்குவதற்கு இன்றைக்கிருக்கின்ற தமிழக அரசு எவ்வளவோ நன்மைகளைச் செய்துவருவதை நான் உள்ளபடியே பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் அதே நேரத்தில் இருபதாண்டுக் காலமாக, இதற்கு முன்பிருந்த காங்கிரஸ் சர்க்கார் செய்துவந்த தவறையே இன்றைக்கிருக்கிற சர்க்காரும் செய்கிறது என்பதை வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால் இன்றைக்கிருக்கின்ற சூழ்நிலையில் முக்கியமாக, முதுகெலும்பாகக் கருதப்படுவது தீண்டாமை ஒழிப்பு. அந்தத் தீண்டாமை ஒழிப்பிற்காக இன்றைக்கிருக்கின்ற சர்க்கார் தீவிரமான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்ற அளவில் முழுமூச்சாகக் கருதினாலும் அதைக் கடைப்பிடிக்கின்ற முறையிலே தான் சில மாற்றங்களும், மாறுபாடுகளும் இருக்கின்றன என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தீண்டாமை ஒழிப்பிலே ஈடுபட்டிருக்கின்ற நேரத்தில் இந்தத் தீண்டாமை ஒழிப்பின்மூலம் தனித்தனி அங்கங்களாக, தனித்தனியாகப் பிரிந்து இன்றைய சூழ்நிலையிலே செயல்பட்டு வருகின்ற ஒரு இக்கட்டான நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. தீண்டாமை ஒழிய வேண்டுமென்று இங்கே சொல்கிறோம். ஆனால் அதே நேரத்தில் அரிசன நல இலாக்கா என்று ஒரு தனி இலாக்கா, தீண்டாமை ஒழிய வேண்டுமென்று சொல்கிறோம், ஆனால் பிற்பட்ட சமுதாயத்தினர் முன்னேற வேண்டுமென்பதற்காக ஒரு இலாக்கா. இப்படிப்பட்ட சங்கடமான சூழ்நிலையில் இருந்தால் நாம் எப்படித் தீண்டாமையை ஒழிக்க முடியும் என்பதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். தீண்டாமை ஒழிக்கப்பட்டு வேண்டுமென்று சொல்லும் அதே நேரத்தில் ஒரு ஒருமையான, உள்ளபூர்வமான உண்மையை நாம் ஒப்புக்கொண்டேயாக வேண்டும். இன்னும் இந்த நாட்டில் தீண்டாமை ஒழிக்கப்படவில்லை, ஆனால் தீண்டாமை ஒழிய வேண்டுமென்று சொன்ன மகாத்மா காந்தியடிகளை ஒழித்துக் கட்டியிருக்கிறார்கள், தீண்டாமை ஒழிய வேண்டுமென்று சொன்ன அறிஞர் அண்ணா அவர்களை ஒழித்துக் கட்டியிருக்கிறார்கள். அந்த அடிப்படையிலே பார்க்கிறபொழுது இன்றைக்கிருக்கிற சர்க்கார்தான், இன்றைக்கிருக்கிற ஆட்சிதான், தீண்டாமையை ஒழிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையை அந்த அரிசன மக்கள் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கிருக்கிற சர்க்கார், இன்றைக்கிருக்கிற ஆட்சி, இன்றைக்குத் தலைமை தாங்கி நடத்திச் செல்கின்ற முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் இந்த நடவடிக்கையிலே தோல்வி காணுவார்களேயானால் தலைமுறை தலைமுறையாக ஆண்டாண்டுக் காலமாக இன்னும் ஆயிரம் ஆண்டுகளானாலும்

[திரு. வை. பாலசுந்தரம்]

[1971 சூலை 26]

இன்னும் பல்லாண்டுகளானாலும் சரி ஆதித் திராவிட மக்களுக்கு, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்கு விமோசனமே இல்லை என்பது தான் என்னுடைய திண்ணமான நம்பிக்கை என்பதை நான் இந்த நேரத்தில் சுட்டிக்காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

எனவேதான், திண்டாமை ஒழிப்பின்மீது நாட்டம்கொண்டு சில புரட்சிகரமான முடிவுகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். இதற்கு முன்பு பேசிய நம்முடைய மாண்புமிகு முதல்வர் கலைஞர் அவர்கள் தான் மிகவும் பின்தங்கிய சமுதாயத்தினர் என்ற காரணத்தால் எப்படி அலைக்கழிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை நெஞ்சருகச் சொன்னார்கள். இப்படிப்பட்ட கேடுபாடுகளை ஒழிக்க வேண்டுமென்றால் ஒரு உண்மையை நாம் ஒப்புக்கொண்டாகவேண்டும். சமுதாயத்தில் சமதர்ம அடிப்படையை உருவாக்க முயற்சியெடுக்க வேண்டும். அப்படி முயற்சியெடுக்கும் நேரத்தில் தனியாக மாணவர்களுக்கு தனி உணவு, பிற்பட்ட மாணவர்களுக்கு ஒரு விடுதி, ஆதித் திராவிட சமுதாயத் தைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்குத் தனியாக ஒரு விடுதி, என்று இப்படியே பிரித்துப் பிரித்துக் காலத்தை ஒட்டிக்கொண்டே சென்றால் நிச்சயமாகத் திண்டாமை ஒழியாது என்பதை வன்மையாகத் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஒரு சமதர்மத்தைக் காணவேண்டும், ஒரு புரட்சிப் பாங்கை இந்த நாட்டிலே ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற ஒரு துணிவான முடிவிற்கு வரவேண்டும். திண்டாமையை ஒழிக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வரும் நேரத்திலே இப்படி இருக்கின்ற நிலைமைகளை அகற்ற வேண்டும், அரிசன நல இலாக்கா ஒழிக்கப்பட வேண்டும், பிற்படுத்தப்பட்டோர் இலாக்கா ஒழிக்கப்படவேண்டும். இவையனைத்தையும் ஒழிக்க, ஒரு முகமாக இந்த நாடு வளர்ச்சியடைய வேண்டுமென்று எண்ணி, அவைகளை ஒழிக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்து செயல்படக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகளை நமது அரசு செய்ய முன்வரவேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இப்படித்தான் இதற்கு முன்பிருந்த காங்கிரஸ் ஆட்சி, காங்கிரஸ் சர்க்கார் இப்படி அரிசனங்களுக்கு நன்மைகள் செய்கிறோம், பிற்பட்டோருக்கு நன்மைகள் செய்கிறோம் என்று சொல்லிச் சொல்லி காலத்தை கடத்திவந்து, அவர்கள் இருக்கும் இடமே இல்லாமல் ஆகக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எனக்கு முன் பேசிய அம்மையார் அவர்கள் சொன்னார்கள், இங்கே திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்கள் பேசுகின்ற நேரத்தில், ஜாதிக்கு ஒரு சிறப்பு ஏற்பட வேண்டுமென்றால் “ன்”-க்குப் பதிலாக “ர்” சேர்த்தால் சிறப்பாக இருக்கும் என்று சொன்னார்கள். “ன்”-க்குப் பதிலாக “ர்” சேர்ப்பதன் மூலம் ஜாதிக்கு ஒரு சிறப்பைக் கொடுக்கிற ஒரு தத்துவத்தை வளர்க்கும் சூழ்நிலை ஒரு கட்சிக்கு இருந்தால் அதற்காக நான் மிகவும் வருத்தப்படுகிறேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எனவே ஒரு சமதர்மத்தை அமைக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையிலே தீர்வு காண வேண்டுமென்ற நம்பிக்கை உடையவர்களாக இருக்கவேண்டும். ஆனால் இந்த நிலையில், இந்தச் சூழ்நிலையில் இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இருக்க

1971 சூலை 26]

[திரு. வை. பாலசுந்தரம்]

வேண்டுமென்று இந்த அரசு கருதுகின்ற காரணத்தால் இப்படிப்பட்ட முயற்சிகள் ஒருசில ஆண்டுகளுக்கு நடவடிக்கையிலே இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து பார்க்கிறேன்.

அப்படி உணர்ந்துபார்க்கின்ற நேரத்தில், அரிசன மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய நன்மைகளை ஒருவாறாகச் செய்து வருகிறது. அப்படிச் செய்துவரும் நேரத்தில் அரிசன மாணவர்களாகயிருந்தாலும் சரி, அரிசன மக்களின் வேலைவாய்ப்பிற்காக ஈடுபடும் மாணவர்களாயிருந்தாலும் சரி ஒரு சிறப்பு ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று இன்றைக்கிருக்கும் சர்க்கார் 16-இலிருந்து 18-ஐ உருவாக்கியிருக்கிறது. ஆனால் அகில இந்திய ரீதியில் பார்க்கும்பொழுது இன்றைக்கு 23 சதவிகிதம் வேலைவாய்ப்பிற்கான சலுகைகளை மாணவர்களுக்கு வழங்கியிருக்கிறது. அந்த அடிப்படையிலே இன்றைக்கிருக்கும் தமிழக அரசு அதையும் பின்பற்ற வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொண்டு, வாய்ப்பை நல்கியமைக்காக நன்றி கூறுகிறேன்.

திரு. என். இராஜாங்கம் : பேருமதிப்பிற்குரிய சட்டமன்ற துணைத் தலைவரவர்களே, 1971-72-ஆம் ஆண்டுக்கான அரிசன நலத் துறை மானியத்தின்மீது என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூற விரும்புகிறேன்.

சென்ற ஆண்டைவிட இந்த ஆண்டு 1 கோடிக்குமேல் நமது இலாக்காவிற்குத் தொகையை அதிகப்படுத்தியிருப்பதற்காகப் பாராட்டைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மொத்தமே 7½ கோடி ரூபாய்க்கு இந்த மானியம் கேட்கப்பட்டாலும் அதிலே மற்றத் துறைகளைக் காட்டிலும் அரிசன மக்களுக்கு வீட்டு மனை கொடுக்கும் துறைக்கு அதிகமாக வாங்கியிருக்கலாம். நிதிப் பற்றாக் குறை காரணமாக அவ்வாறு நடக்காமல் இருக்கும் என்று தெரியும். நம் மாநிலத்தில் நிதிப்பற்றாக்குறையிருந்தாலும் மத்திய அரசைக் கேட்டாவது நமது முதல்வரவர்களும், இலாக்கா அமைச்சர் அவர்களும் இதை அதிகமாக வாங்க இன்மேலாவது முயற்சியெடுக்க வேண்டுமென்ற என் எண்ணத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நமது அரசாங்கம் இன்றுள்ள நிலையில் ஏற்கனவே கையாண்டு வந்த முறைகளை அதிகப்படுத்தி அதிலே சற்று அதிகமாக முன்னேற்றத்தைக் காண, விடுதிகள் திறப்பது, உழவு மாடு வாங்குவதற்குக் கொடுப்பதை உயர்த்துவது, அதேபோல் கிணறு வெட்டக் கொடுத்த பணத்தில் உயர்வு, இப்படி ஒவ்வொன்றிலும் அதிகமாக உள்ளபடியே பணத்தை ஒதுக்கியிருந்தாலும் மிக முக்கியமான குடியிருப்பு மனைக் கட்டுகளுக்கு நாம் அதிக அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு அதிகக் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் இந்தச் சமயத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

நமக்குக் கல்வியில் கிட்டத்தட்ட 5 கோடிக்கு மேல் செலவாகிறது. கல்வியில் 5 கோடி செலவழிக்கிறோம் அதிகக் கவனம் செல்ல வேண்டுமென்று. அதனால் இலாக்காவின் இன்னும் அதிக அக்கறை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[திரு. என். இராஜாங்கம்]

[1971 சூலை 26]

இன்று உண்மையாகவே பள்ளிகள் ஆண்டுக்காண்டு நமக்கு அதிகமாகி வருகிறது. இதற்கு முன்னால் ஒரே ஒரு இடத்தில் சிதம்பரம் நந்தனார் பள்ளி என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்குத்தான் இருந்தது. இப்போது பல இடங்களில் ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் சிகரம் வைத்தாற்போல் சிதம்பரம் நந்தனார் பள்ளிதான் இருக்கிறது. பல இலட்சக்கணக்கான ரூபாய் செலவழித்து அந்த இடத்தில் ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் ஹாஸ்டல் கட்டியிருக்கிறார்கள். அங்கு இந்த ஆண்டு எஸ்.எஸ்.எல்.சி. ரிசல்டைப் பொறுத்த வரை கணிசமான அளவுக்கு ரிசல்ட் வந்திருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் தனிப்பட்ட இலாகாவின் திறமையான செயல்கள் என்று தான் நம்புகிறேன்.

பல உயர்நிலைப்பள்ளிகளை உண்டாக்க வாய்ப்பு இருப்பது இந்த அறிக்கையில் இருந்து தெரியவருகிறது. மாவட்ட அளவில் வெல்பேர் ஆபீசர்கள் பொறுப்பில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நல்ல சேவை செய்யக்கூடியவர்கள்தான் என்றாலும், அவர்களை உற்சாகப்படுத்த வேண்டியது இலாகாவின் தலைமைக் காரியாலயத்தைப் பொறுத்தது. அமைச்சர் அவர்களும், இலாகா செயலாளரும் முழு மனதோடு இதனைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எங்களுடைய மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரை 1961-ம் ஆண்டில் துவங்கி தீவிர நடவடிக்கைகள் எடுத்த பிறகும் 1971-ம் ஆண்டு வரை எந்தெந்த கிராமங்களுக்கு மனை கிடைத்திருக்கிறது என்று பார்த்தால் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. எந்தெந்த கிராமங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று மாவட்ட ரீதியில் அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பியும் மனைகள் அப்படியே இருக்கின்றன. தயவுசெய்து இதனைக் கவனிக்க வேண்டும்.

சென்னை நகரில் மட்டும் குடிசை மாற்று வாரியம் குடிசைப் பகுதிகளை மாற்றியமைத்து நல்ல முறையில் ஏழைகளுக்கு, குடிசை வாழ் மக்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கும் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்ததற்காகப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் மாவட்ட அளவில், மாவட்டத் தலைநகர் அளவிலாவது குடிசை மாற்று வாரியத் திட்டத்தின்கீழ் அமல்படுத்த வேண்டும். உண்மையிலேயே மாவட்டத் தலைநகரில் பெரிய பெரிய மாளிகைகளும், படுத்துப் போகிற குடிசைகளும் இருக்கின்றன. எவ்வளவோ பல திட்டங்களைத் திட்டி நிறைவேற்றிய பிறகும் இந்த நிலை இருக்கக்கூடாது. நான் பத்தாண்டுக் காலமாக எம்.எல்.ஏ.-வாக இருக்கிறேன். நான் அப்படிப்பட்ட படுத்துப் போகிற குடிசையில்தான் இருக்கிறேன். என் வீட்டுக்கு வருகிறவர்கள் வெளியேதான் நிற்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட முன்னேற்றந்தான் அடைந்திருக்கிறோம் என்பதைப் பகிரங்கமாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். என்னுடைய தொகுதியில் இந்த ஆண்டு ஐந்தாறு கிராமங்களுக்காவது குடியிருப்பு மனைகள் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று செயலாளர் அவர்களையும், அமைச்சர் அவர்களையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சங்கராபுரம் தொகுதி மலைவாழ் மக்கள் வசிக்கும் பகுதி. கால்வரையன் மலைப்பகுதியில் சடையக் கொண்டான், அரியக்கொண்டான், குறும்பக் கொண்டான் என்ற ஜாகிர் பகுதிகள் இருக்கின்றன. ஏறக்

1971 சூலை 26]

[திரு. என். இராஜாங்கம்]

குறைய 300 சதுர மைல், 30,000 ஜனத்தொகை உள்ள பகுதி. அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு நாம் செய்யும் பல நன்மையான காரியங்கள் விடப் பட்டிருக்கின்றன. இதை அரசாங்கத்தின் குறை என்று சொல்ல வில்லை; அதைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லி அரசாங்கத்தின் கவனத் திற்குக் கொண்டுவராத நிலைமை இருக்கலாம். எப்படி இருந்தாலும் நம்முடைய அரசாங்கம் வந்த பிறகு இரண்டு பள்ளிகள், ஒரு விடுதி ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பல பள்ளிகள் ஏற்படுத்த வேண்டும், குடி தண்ணீர் வசதி, சாலை வசதி ஆகியவற்றைச் செய்து தரவேண்டுமென்று கேட்டு, இந்த மானியத்தை ஆதரித்துப் பாராட்டி அமைகிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கு. அ. பொம்மன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப் பட்டிருக்கிற அரிசன மானியத்தின்மீது எங்கள் கட்சியின் சார்பாக கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து இரண்டொரு கருத்துக்கள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

1971-72-ம் ஆண்டுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட தொகை இந்த இனத்திற்காக, 700 லட்சம் ரூபாய் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்ட 527.59 லட்சம் ரூபாய் போக, கிட்டத்தட்ட 172.83 லட்சம் ரூபாய்தான் மற்ற இனங்களுக்காக ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதைப் பார்க்கும்போது மற்ற இனங்களுக்கு ஒதுக்கியிருக்கும் பணம் போதாது, கொஞ்சம் அதிகப்படுத்தியிருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று கூற விரும்புகிறேன்.

பொருளாதார முன்னேற்றம் என்ற தலைப்பில் “தரிசு நிலங்களை வழங்குவதற்காக அமைக்கப்பட்ட பட்டியலில் அரிசனங்களுக்கு 7-வது இடமாக இருந்ததை 2-வது இடத்திற்கு உயர்த்தி மேலும் மிகுதியான அரிசனங்கள் வேளாண்மை நிலங்களைப் பெற்று பயனடைய வாய்ப்பளிக்கப்பட்டுள்ளது” என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. நீலகிரி ஜில்லாவைப் பொறுத்தவரை இந்தவிதமான வாய்ப்புகிடையாது. 1967-ம் ஆண்டில் இருந்து எந்தவிதமான நிலத்தையும் ஒரு அரிசனனுக்குக் கூடக் கொடுக்கவில்லை என்பதை வருத்தத்தோடு அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தொழில் செய்பவர்களுக்கு இலவசமாகக் கருவிகள் வழங்கப் படுகின்றன என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பிட்டு கருமாள், தச்சத் தொழில் செய்கின்றவர்களுக்குக் குறிப்பிட்ட பொருள்கள் தான் இலவசமாகக் கொடுக்கப்படுகின்றனவே தவிர, மற்றெல்லாத் தொழில் செய்பவர்களுக்கும் கொடுக்கப்படுவதில்லை. அரிசனங்கள் எந்தத் தொழிலைச் செய்தாலும் அந்தத் தொழிலுக்கு ஏற்ற கருவிகளை அவர்களுக்கு இலவசமாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைத் தாழ்மையோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தொழில் நடத்த வட்டியில்லாத கடன் கொடுப்பதற்காக 10 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆயிரம் ரூபாய்க்குத் தனி நபர் ஜாமீனிலும், ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் போனால் சொத்து மதிப்புள்ளவர் ஜாமீனிலும் கொடுக்கவேண்டுமென்று மனுப்பாரத்தில் இருக்கிறது. அரிசனங்களுக்கு சொத்துள்ளவர்களாக இருக்க

[திரு. கு. அ. பொம்மன்]

[1971 சூலை 26]

இடமோ நிலமோ கொடுக்காத நிலைமையில் இருக்கும்போது வேறு யாரும் சொத்து ஜாமீன் கொடுக்க முன்வருவதில்லை. இந்த நிலையை மாற்றி ஓரளவு அந்தத் தொழிலையே ஈடுகட்டி தொழிலை அபிவிருத்தி செய்ய கடன் கொடுக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குடியேறிய நிலங்களில் வீடு கட்டும் பிரச்சினையைப் பொறுத்த வரையில் சில இடங்களில் குடியேறியவர்களை அப்புறப்படுத்தும் நிலைமை இருக்கிறது. கூடலூர் தாலுகாவில் நிலங்களில் இருந்து அரிசனங்கள், மலைவாசிகளை அப்புறப்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்கிறார்கள். அதைப் பற்றி எந்தவிதமாகவும் சொல்லுவதற்கு இல்லாத முறையில் இருக்கிறது.

மலைவாசிகளுக்காக மொபைல் யூனிட்—நடமாடும் ஆஸ்பத்திரி ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். கோவை, மதுரை, நீலகிரி ஆகிய மூன்று மாவட்டங்களிலும் ஒவ்வொரு யூனிட்டை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஆனால் ரோடு வசதி இல்லாததால் பல அரிசன காலனிகள் இருக்கும் பகுதிகளுக்கும் இந்த மொபைல் யூனிட் போக நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். பொருளாதார நிலைமை மோசமாக இருக்கும் இந்தச் சமூகத்திற்கு அந்த வசதிகளை எல்லாம் நல்ல முறையில் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நீலகிரி மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரை மழையும் காற்றும் அதிகம். அரிசனங்களுக்காகக் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்ட காலனிகளில் கூரைகள் அப்படியே காற்றில் பறந்து சென்று விடுகின்றன. நீலகிரி மாவட்டத்திலுள்ள கூடலூர் பகுதியிலுள்ள ஒரு காலனியில் 18 அரிசன வீடுகளின் கூரை அடித்துச் செல்லப்பட்டு இரண்டு வருஷமாகியும் அந்தக் கூரையைப் போட்டுக் கொடுக்க வாய்ப்பு இல்லாத நிலை இருக்கிறது. அவர்கள் எவ்வளவோ நீலகிரி கேஷமநல அதிகாரிக்கு மனுக்கள் கொடுத்தும், அவர்கள் “நீங்களே போட்டுக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லுகிறார்கள். இதைப் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்றுகேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பணம் ஒதுக்கும்போது ஐல்லா வாரியாக அரிசனங்களுடைய ஜனத்தொகை எவ்வளவு இருக்கிறதோ அந்த அடிப்படையில் ஒதுக்கினால் அவர்களுக்கு ஏதாவது நன்மை செய்ய வாய்ப்பாக இருக்கும். நீலகிரி ஐல்லாவில் அரிசனங்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அதற்குத் தக்கவாறு தொகையை அதிகமாக ஒதுக்கித்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். ப.ப. 12-30.

புலவர் சி. பழனிச்சாமி: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 1971-72-ம் ஆண்டுக்கான அரிசன நல மானியக் கோரிக்கையின் பேரில் எனக்குப் பேச வாய்ப்பளித்தமைக்காக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் அரிசன நலத் துறைக்கென ஒதுக்கப்படும் நிதியில் பெரும் பகுதி கல்விக்காகச் செலவிடப்படுகிறது. 1970-71-ம் ஆண்டில் 433.32 லட்சம் ரூபாய் செலவிடப்பட்டது. 1971-72-ம்

1971 சூலை 26]

[புலவர் சி. பழனிச்சாமி]

ஆண்டில் கல்விக்காக மட்டும் 527.59 இலட்சமாக உயர்ந்துள்ளது. இப்படி தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் அறிவுக் கண்ணைத் திறப்பதற்காக நமது தமிழக அரசும், மாண்புமிகு தாழ்த்தப்பட்டோர் நல அமைச்சர் அவர்களும் எடுத்துக்கொள்ளும் முயற்சிக்கு எனது இதய பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நம் நாடு சுதந்திரம் அடைந்ததிலிருந்து நமது அரசு தாழ்த்தப் பட்டோர் நலனுக்காக எத்தனையோ நன்மைகளைச் செய்திருக்கிறது. ஆனால் தாழ்த்தப்பட்டோரின் பொருளாதாரம் இன்னும் முன்னேற்றம் அடையாமல் இருக்கிறது.

வீடற்ற தாழ்த்தப்பட்டோருக்காக காலனி வீடுகள் அமைக்கும் முறையைத் தொடர்ந்து செயல்படுத்த வேண்டும். அதுமட்டுமின்றி வீடு கட்ட இடம் மட்டும் இப்போது கொடுக்கப்படுகிறது. தாழ்த்தப் பட்ட மக்கள் பெரும்பாலும் கூலி வேலை செய்து நாளுக்கு ஒன்றரை ரூபாய், இரண்டு ரூபாய் சம்பாதித்து அதைக் கொண்டு தங்களின் மனைவிமக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கே மிகவும் துன்பப்படுகிறார்கள். இந்த நிலையில் அவர்கள் வெறும் இடத்தை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்ய முடியும்? ஆகவே, அந்த இடத்தில் வீடு கட்டிக்கொள்வதற்கும் அரசாங்கம் பொருளுதவி செய்ய வேண்டும். புறம்போக்கு நிலங்களைப் பிரித்துப் பட்டா வழங்கும்போது குறிப் பிட்ட அளவு அரிசனங்களுக்குப் பட்டா வழங்கப்படுகிறதா என்பதில் அரசு கவனமாக இருந்து செயல்பட வேண்டும். மாவட்ட அளவிலும், வட்ட அளவிலும் அரசுப் பணிகளில் தாற்காலிகமாக நியமனம் செய்தாலும், தாழ்த்தப்பட்டோருக்கும் பின்தங்கிய மக்களுக்கும் சுழல் முறையில், ரொட்டேஷனில், பதவிகள் ரிசர்வ் செய்யப்பட வேண்டும்.

சிறிய விவசாயிகளாயுள்ள அரிசனங்களுக்கு முன்பெல்லாம் உழவு மாடுகள் வாங்கிக் கொடுத்து வந்தது அரசு. ஆனால் தற்போது அதை நிறுத்தி விட்டதாக அறிகிறேன். ஆகவே, அவர்களுக்கு மீண்டும் உழவு மாடுகள் வாங்கிக் கொடுக்க அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சிறு தொழில்கள் நடத்த வட்டியில்லாக் கடன் கொடுப்பதாகக் கூறி கடந்த ஆண்டு ஒரு மாவட்டத்திற்கு ரூ. 20,000 தான் வழங்கப் பட்டது. இது மிகமிகக் குறைவாக இருக்கிறது. ஆகவே, இத் தொகையை மாவட்டத்திற்கு ரூ. 50,000 என்றளவிற்கு உயர்த்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நமது நாட்டில் உள்ள அருந்ததியர் என்ற பிரிவினர் ஏனைய பிரிவினரை விடச் சொல்லொன வகையில் கல்வி, பொருளாதாரம் ஆகியவற்றில் பின்தங்கியுள்ளனர். கடந்த கால அரிசன நலத் திட்டங் களால் ஒரு சிறிதும் மாற்றமோ, முன்னேற்றமோ அடையாமல் உள்ளனர். தும்பி, தோப்பறைகளையும், செருப்புகளையும் விவசாயி களுக்குத் தைத்துக் கொடுத்துப் பெற்று வந்த சிறிதளவு ஊதியத்தையும் தற்சமயம் அவர்கள் இழந்து நிற்கின்றனர். பசுமைப் புரட்சியாலும், மின்சார இணைப்புகள் ஏராளமாகக் கிணறுகளுக்குக் கொடுத்துவருவதாலும் இவர்களது தும்பி, தோப்பறை தைக்கும் தொழில் வேகமாக மறைந்து கொண்டு வருகிறது.

[புலவர் சி. பழனிச்சாமி] [1971 சூலை 26]

மெஷின்களில் செய்யப்படும் பளபளக்கும் தோல் செருப்புகள், ஹவாய் செருப்புகள், பிளாஸ்டிக் செருப்புகள் இவற்றுடன் கையால் தைக்கப்படும் செருப்புகள் போட்டிபோட முடியாத நிலையில் அருந்ததியர்களின் செருப்புத் தொழிலுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டு விட்டது. சமூக ஏனியில் கடைசித் தட்டில் இருக்கும் இந்த மக்கள் தங்களின் தொழிலுக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்தினால் ஏற்பட்ட துன்ப துயரங்களை வெளியில் சொல்ல இயலாத வாயில்லாப் பூச்சிகளாக, புன்மைத் தேரைகளாக வாழ்ந்துவரும் அருந்ததியர்களுக்கு, அரிசன நல இலாகாவுக்குள்ளே “கள்ளர் சீரமைப்பு” என்ற ஒரு அமைப்பு ஏற்படுத்தி கள்ளர்கள் நலன் பேணுதல் போல் “அருந்ததியர் சீரமைப்பு” என்ற ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தி அருந்ததியர் முன்னேற்றத்தில் தனிப்பட்ட கவனம் செலுத்தி செயல்பட வேண்டுமென்று அரசைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இந்த நாட்டிலே சாதிப் பாகுபாட்டை ஒழிக்க காந்தியடிகள், பெரியார், அறிஞர் அண்ணா ஆகியோர் அரும் பாடுபட்டும் முழுமையாக நீங்கியபாடில்லை. படித்தவர்களுக்கிடையே கூட சாதிப் பாகுபாடு இன்னும் இருக்கிறது.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் கும்பகோணம் வட்டம் கருப்பூர் என்ற ஊரில் உள்ள கோவில் ஒன்றில் ஒரு தாழ்த்தப்பட்டோர் இறைவழி பாட்டிற்காக நுழைந்தபோது சாதி இந்துக்களால் அடித்து விரட்டப் பட்டார். திருவிடைமருதூர் மகாலிங்க சுவாமி ஆலயத்தில் சிறுவர்களுக்கு மதிய உணவு வழங்கப்படுகிறது. ஆனால் அரிசனச் சிறுவர்களை மட்டும் கோவிலுக்குள் நுழைய விடுவதில்லை. அவர்களுக்கு பள்ளிக்கூடத்திற்கே உணவை அனுப்பிவிடுகிறார்கள். இந்த நிலைகளை யெல்லாம் அரசு கவனித்து தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. வீ. இராசகோபால் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து என் கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

நடந்து முடிந்த தேர்தலில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு ஹரிஜனங்கள் முழுக்க முழுக்க வோட்டு போட்டார்கள் என்பதை இந்த மன்றத்திலுள்ள உறுப்பினர்கள் நன்கு அறிவார்கள். ஆகவே, ஹரிஜனங்கள் இந்த ஆட்சியின்மீது அளவு கடந்த நம்பிக்கை வைத்திருப்பதன் காரணமாக இந்த அரசு அவர்களின் முன்னேற்றத்திற்காக ஆவன செய்யும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன். இந்நிலையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு ஹரிஜனங்களின் முன்னேற்றத்திற்காக எடுத்து வருகிற நடவடிக்கைகளை நான் பாராட்டுகிறேன். இந்த சமுதாயம் பெரியதொரு சமுதாயம்.

இந்த சமுதாயத்தை முன்னேற்றுவிக்கும் ஒரே வழி கல்விதான். கல்வித் துறையில் ஹரிஜனங்கள் மேலும் முன்னேறுவதற்காக நல்ல பல திட்டங்களைத் தீட்ட வேண்டும். திட்டங்கள் தீட்டுவதோடு அவர்கள் முன்னேற்றத்தில் நல்ல கண்காணிப்பும் இருக்கவேண்டும். கல்லூரிகளில் ஹரிஜனங்களுக்காக 18 பர்சென்ட் ஸீட்ஸ் ஒதுக்குகிறார்கள். அரசுத் துறையில் உள்ள கல்லூரிகளில் நிச்சயமாக அந்த 18 பர்சென்ட் கொடுப்பார்கள் என்று முழுக்க முழுக்க நான்

1971 சூலை 26]

[திரு. வீ. இராசகோபால்]

நம்புகிறேன். ஆனால், தனியார் கல்லூரிகளிலும் இந்த 18 பர்சென்ட் கொடுத்தாக வேண்டும். அப்படிக் கொடுக்கப்படவில்லை என்றால் அவர்களுக்குக் கொடுக்கும் மானியம் நிறுத்தப்பட்டு விடும் என்ற நிபந்தனையை ஏற்படுத்த வேண்டும். அப்படியில்லாவிட்டால் அவற்றையெல்லாம் நாம் அரசுடைமையாக்கி விடவேண்டும். அப்போதுதான் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கும், பிற்பட்ட வகுப்பினருக்கும் அவர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள இடங்கள் கிடைக்கும்.

விடுதிகளில் தங்கியிருக்கிற ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு உதவித் தொகையை பத்து ரூபாய் அதிகமாக உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். இந்த பத்து ரூபாய் உயர்வு மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்களுக்கு உண்டா என்று அறிய விரும்புகிறேன். தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்கள் விடுதியில் இல்லாமல் வீடுகளிலிருந்துகொண்டு கல்லூரிகளுக்குச் செல்லும் ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட மாணவர்களுக்கு டே ஸ்காலர்ஷிப் என்று கொடுக்கிறார்கள். எந்த அடிப்படையில் இந்த டே ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்கிறார்கள் என்பது புரியவில்லை.

விடுதியில் வாய்ப்பு வசதிகள் கிடைக்காத காரணத்தினால்தான் யாராவது உறவினர்கள் வீட்டில் தங்கிப் படிக்கும் சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. அப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் முழு உதவித் தொகை கொடுக்க வேண்டும். டே ஸ்காலர்ஷிப் என்று கொடுக்கக்கூடாது. இப்போது விடுதிகளில் மாணவர்கள் சேர முடியாத அளவிற்கு நிலைமை இருக்கிறது.

எம். லி. ராஜா விடுதியில் முதலில் ஒரு ரூமில் மூன்று பேர்கள் இருந்து வந்தார்கள். இப்போது ஆறு பேர்கள் என்ற வகையில் ஆடுமாடுகளை அடைப்பதைப் போல் மாணவர்களை அடைக்கும் ஒரு சூழ்நிலை ஏற்படும் நிலையில் இருக்கிறது. ஆகவே, ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு அதிகப்படியான விடுதிகளைக் கட்டித் தரவேண்டும்.

எனது தொகுதி தெள்ளாறில் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி இருக்கிறது. அங்கு 800 மாணவர்கள் படிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரு விடுதி கட்டித் தரவேண்டும். கீழ்க்கொடுக்காநல்லூரிலும் ஒரு ஹரிஜன மாணவ விடுதி கட்டித் தரவேண்டும். வேலை வாய்ப்புகளில் அவர்களுக்கு 18 பர்சென்ட் அளவிற்கு கொடுக்கப்படுகிறதா என்பதில் போதிய கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டும். தீண்டாமை ஒழிப் பிற்காக தக்க நடவடிக்கைகள் எடுத்திருப்பது கண்டு அரசைப் பாராட்டுகிறேன். தாழ்த்தப்பட்டோரின் நிலையை ஆராய்வதற்காக ஒரு தனிக் கமிட்டி நிறுவி ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்தக் கோரிக்கையை மனப்பூர்வமாக வரவேற்று, என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : உதவித் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஹரிஜன நல இலாகா மானியத்தின்மீது தரப்பட்டிருக்கிற வெட்டுப் பிரேரணைகளை ஆதரித்து ஒரு சில கருத்துக்கள் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த அரசு ஹரிஜன மக்களின் முன்னேற்றத்தில் கொண்டிருக்கிற மிகுந்த அக்கறையையும் ஆர்வத்தையும் கண்டு நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் அதை எடுத்துக்காட்டும் முறையில் இத்துறைக்கு

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

[1971 சூலை 26]

நிதி ஒதுக்கீடு இல்லை என்பதை இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். மொத்தத்தில் உள்ள பட்ஜட் ஒதுக்கீட்டில் 2 சதவிகிதம்தான் இந்தத் துறைக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனை அதிகப்படுத்தியாக வேண்டும். காரணம் இந்த இலாகா அல்லது இந்தத் துறை எல்லா வகைகளிலும் முன்னேற்றம் காண வேண்டிய மக்களுக்காக ஒரு பெரும் பணியைச் செய்யவேண்டியிருப்பதால் இந்தத் துறைக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற தொகை அதிகப்படுத்தப்படவேண்டும்.

ஜாதி என்ற பாகுபாட்டினை ஒழித்தால்தான் இந்த நாடு முன்னேறும், இந்த நாட்டில் ஜனநாயகமும் தழைத்தோங்கும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இருக்கமுடியாது. ஜாதி ஒழிப்பு என்பது இன்னும் பல கிராமங்களில் ஏட்டளவில்தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. நடைமுறையில் அதற்குப் பல எதிர்ப்புகள் வருகின்றன. இந்த விஷயத்தில் அரசு நல்லமுறையில் கண்காணிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்வேன். ஜாதியை ஒழிக்க வேண்டுமென்றால் ஹரிஜனங்களின் பொருளாதார நிலையை மேம்படுத்துவது என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் கொள்கை அறிக்கையில் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பொருளாதார மேம்பாடு என்பது, வேளாண்மை என்றால் நிலம் வேண்டும். அரசாங்க புறம்போக்கு நிலங்களை நிலமற்றவர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறது, ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்றிருக்கிறது. ஆனால் பலவிடங்களில் மேல் ஜாதிக் காரர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்களும், நிலம் உள்ளவர்களும் கூட அவற்றைப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்ற புகார் அடிக்கடி வருகிறது. ஆகவே நிலம் ஒதுக்கீடு செய்யும் விஷயத்தில் ஹரிஜனங்களுக்கு முதல் இடம் கொடுப்பதில் மிகவும் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்வேன்.

நிலம் கொடுக்க முடியாதவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கொடுக்க வேண்டும். இந்த வேலை வாய்ப்பைப் பொறுத்தவரையில் ஹரிஜன மக்களுக்கு தொழிற்சாலையில் இடம் கொடுப்பது இல்லை. நான் கோவையிலிருந்து வருகிறேன். அங்கே கோவையில் இருக்கும் பஞ்சாலைகளில் ஹரிஜன மக்களுக்கு வேலை கொடுப்பது என்பது, நிச்சயமாக நிலவுக்கு ஆசைப்படுவது போல் தான். இந்த விஷயத்தில் நேரடியாக அரசாங்கம் தலையிட்டு அந்தப் பஞ்சாலைகளில் ஹரிஜன மக்களுக்கும் வேலை கிடைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதோடு இந்த வேலை கொடுக்கும் விஷயத்தில் ஜாதிகள் குறுக்கிடாமல் இருக்க முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். சட்ட ரீதியாக இதைச் செய்ய முடியாது என்றாலும், அமைச்சர்களுக்கு இருக்கும் மற்ற செல்வாக்கின் மூலம் அரசு இதைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கிராமப்புறத்தில் ஆடு வளர்ப்பு, கோழிப்பண்ணை ஆகியவற்றை இன்றைக்கு எல்லா கிராமங்களிலும் குறிப்பாக ஹரிஜன மக்கள் அதிகமாக இருக்கும் பகுதிகளில் ஆரம்பிப்பதற்கான திட்டத்தை

1971 சூலை 26] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

வகுத்து செயல்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு என்று விடுதிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அது மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது என்று சொல்லவேண்டும். இதை எனக்கு முன்பு பேசிய உறுப்பினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். ஹரிஜன மாணவர்கள் அதிகமாக உள்ள பகுதிகளில் அதிகமான விடுதிகள் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஸ்காலர்ஷிப் பொறுத்தவரையில், இந்தக் கொள்கை அறிக்கையைப் பார்த்தால், ஸ்காலர்ஷிப் பெறுகிறவர்களின் எண்ணிக்கை உயர்வது மிக மந்தமாக இருக்கிறது. இந்த எண்ணிக்கை உயருகிற அளவு போதாது. ஹரிஜன மாணவர்களுக்கு இயல்பாகவே கல்வி பெறுவதிலே, தேர்ச்சி பெறுவதிலே சில கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அந்த வகையில் ஸ்காலர்ஷிப்பை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதிகப்படுத்தாமல் 1 மடங்கு, 2 மடங்கு என்று மல்டிபிள்ஸ் முறையில் அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அடுத்ததாக, வீட்டு வசதியைப் பொறுத்தவரையில், அமைச்சரவர்கள் தந்து இருக்கிற கணக்கிலே, வீட்டு மனைகள் வழங்குவதிலே கூட ஒரு பகுதிதான் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சில பகுதிகளில் மனைகளில் வீடுகள் கட்டாமல் இருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். வழங்கப்பட்டுள்ள 1,90,123 மனைகளில் 1,15,693 வீடுகள் மட்டுமே இதுவரை கட்டப்பட்டுள்ளன என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் அவர்களுக்குப் பண வசதி இல்லாதது தான்.

அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு கேள்விக்கு பதிலளிக்கும் போது சொன்னார்கள். அந்த வீடுகள் கட்டுவதற்காகக் கடன் வாங்கிக் கொண்டு சென்ற பெரும் பகுதியினர் அந்தக் கடனை திருப்பித்தருவ தில்லை என்று சொன்னார்கள். இதற்குக் காரணம் அவர்களுக்கு இருக்கும் பொருளாதார நிலை தான். அவர்களுக்கு அந்தக் கடனை திருப்பித் தருவதற்கு வழி இல்லை. ஆகவே, அரசாங்கம் வீடு கட்டித்தரும் திட்டத்தை பெரும் திட்டமாக நிறைவேற்ற முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். வீடு கட்டுவதற்குத் தரும் ரூ. 950-ஐ அதிகப்படுத்த வேண்டும். இதற்கு அதிகாரிகள் கூட பரிந்துரை செய்து இருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இந்தப் பணத்தை ரூ. 2,000 மாக உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்கள் வாழக்கூடிய நிலையில் வீடுகள் கட்டுவதற்கும், அதற்குரிய தொகையை அதிகப்படுத்துவதற்கும், அதைக் கடனாக இல்லாமல் ஹரிஜன இலாகாவே ஒரு ஃபேஸ்ட் ப்ரோகிராம் போட்டு அந்த வீடுகளைக் கட்டித்தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஹரிஜன மக்களை தனியாக ஒதுக்கி வைக்கும் வரையில் இந்த ஜாதி வித்தியாசம் ஒழியாது. அந்த மக்களை மற்ற மேல்ஜாதிக் காரர்கள் வாழுகின்ற பகுதிகளிலேயே வாழக்கூடிய அளவில் செய்ய வேண்டும். திடீரென்று எல்லா இடங்களிலும் இப்படிச் செய்துவிட முடியாது. படிப்படியாகச் செய்யலாம். இந்தத் தாழ்த்தப்பட்ட

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

[1971 சூலை 26]

மக்கள் மற்றவர்களோடு சேர்ந்து வாழக்கூடிய நிலையை வகுக்க வேண்டும், அவர்களுக்கு வீடுகள் அரசே கட்டித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* டாக்டர் ச. அ. சின்னராசு : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, நமது அரசின் ஹரிஜன நலத்துறை அமைச்சர் கொண்டு வந்து இருக்கும் இந்த ஹரிஜன நல மானியத்தை வரவேற்று ஒரு சில வார்த்தைகளைப் பேச வாய்ப்பு தந்தமைக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த ஆண்டு ஹரிஜன நல மானியத்தின் கீழ் ரூ. 700.422 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பாரதியார் சொன்னது போல், “ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல்” என்று சொல்லியது போல், கல்விக்குப் பெரும் தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்கதாகும். இந்த நேரத்தில் எனது தொகுதியில் தேவைகளைப் பற்றி ஒரு சில கருத்துக்களை இந்த மன்றத்தின் முன்னால் வைக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

தருமபுரி மாவட்டத்தில் அருர் வட்டம் மிகவும் பின்தங்கிய விட்டம். இந்த வட்டத்தில் ஒரு சில ஹரிஜன பள்ளிகள் தான் இருக்கின்றன. அதை உயர்நிலைப்பள்ளிகளாக மாற்ற வேண்டும். மருதிப்பட்டியில் ஆரம்பப் பாடசாலை இருக்கிறது. அதை உயர்நிலைப் பள்ளியாக்கும்படி இந்த சமயத்தில் அம்மையார் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த மானியத்தில் தருமபுரி மாவட்டத் திற்கும் மிகவும் சிறிதளவு தொகையே ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை இன்னும் கொஞ்சம் கூடுதலாக ஒதுக்குவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அருர் வட்டத்தில் ஹரிஜன கிராமங்கள் தான் ஏராளமாக இருக்கின்றன. இந்தக் கிராமங்களில் காலனிகள் கட்டுவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இன்னும் ஒரு சில கிராமங்களில் கூட காலனிகள் அமைக்கப்படவில்லை. இந்தக் காலனிகள் கட்டுவதற்கு நிலங்கள் ஆர்ஜிதம் செய்வதற்கும் பணம் ஒதுக்குவதற்கும் தகுந்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று நான் பணிவன் போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அதோடு இந்த வட்டத்திலுள்ள மக்கள் பெரும்பாலும் ஹரிஜன விவசாயிகள். இந்த விவசாயிகள் நிலம் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். ஹரிஜன நலத்துறை மூலமாக பாழாய்க் கிடக்கும் காடுகள், மொரப்பூர், பொய்ப்பட்டி, காடுகளை ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தருமபுரி மாவட்டத்தில் ஹரிஜன கூட்டுறவுப் பேருந்து நடைபெறுகிறது. இதன் நிர்வாகம் அவ்வளவு நல்லபடியாக நடப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே, ஹரிஜன நலத்துறையின் மூலமாக அதைக் கண்காணிப்பதற்கும் அதற்குத் தகுந்த அளவு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்றும் நான் விரும்பி, வேண்டி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1971 சூலை 26]

[டாக்டர் ச. அ. சின்னராசு]

தருமபுரியில் ஒரு ஹரிஜன கல்லூரி மாணவர்கள் விடுதி துவங்க இருக்கிறது. முதலில் அந்த விடுதியில் 100 மாணவர்கள் இடம் பெறுவார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. ஆனால் இப்போது தரப் பட்டு இருக்கும் அறிக்கையின் மூலமாக 50 மாணவர்களுக்குத்தான் இடம் இருக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த 50 இடம் தான் என்று சொன்னால், தருமபுரி மாவட்டத்திலிருந்து வரும் மாணவர்கள் படிக்கும் வாய்ப்பு இல்லாமல் போய்விடும். ஆகவே, அதை 100 மாணவர்கள் என்ற அளவுக்கு உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த ஹரிஜன நலத்துறை மானியத்தில் காந்தி அடிகள் நினைவு சிறப்புக் கல்வி உதவித்தொகை என்ற திட்டம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இத்திட்டத்தின்கீழ் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலிருந்தும் கல்லூரிகளில் புகுமுக வகுப்பில் பல்கலைக் கழகத் தேர்வில் அதிக மதிப்பெண்களைப் பெறும் மாணவர் ஒருவரையும், மாணவி ஒருவரையும் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்குச் சாதாரணமாக வழங்கப் படும் உதவித்தொகையுடன் சிறப்புச் சலுகையாக மாதம் ஒன்றுக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் ரூ. 100 வீதம் ஓராண்டில் 10 மாதங்களுக்கு வழங்கப்படும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தத் திட்டத்தை மிகவும் வரவேற்று, இந்த திட்டத்தைக் கொண்டுவந்த முதல்வர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி இந்த மானியத்தில் நான் கேட்ட சில கோரிக்கைகளைக் கவனித்து நிறைவேற்றிக் கொடுக்குமாறு பணிவன் போடு கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. மூ. இராமன் : பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, 1971-72-ம் ஆண்டுக்கான ஹரிஜன நல மானியத்தின்மீது பேசுவதற்கு வாய்ப்புத் தந்தமைக்கு என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நம்முடைய தமிழ்நாடு அரசு ஹரிஜன மக்களின் முன்னேற்றத் திற்காக இந்த ஆண்டு ஒதுக்கிய 7 கோடி ரூபாயில் கல்வித்துறைக் காக 75 சதவிகிதம் ஒதுக்கியிருப்பதை உள்ளபடியே அந்த தாழ்வு படுத்தப்பட்ட சமுதாயத்தின் சார்பில் மாணவர்கள், மாணவிகளின் சார்பில் வரவேற்று, இந்த மானியத்தின்மீது ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

விவசாயிகள் முன்னேறுவதற்கும், உழவு மாடுகள் வாங்குவதற்கும், கிணறுகள் வெட்டக் கொடுக்கப்படும் தொகைகள் உயர்த்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஏற்கனவே கிணறு தோண்டக் கொடுத்த ரூ. 1,500 இன்றைக்கு 2,000 ஆக உயர்த்தப்பட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. உழவு மாடுகள் வாங்க இப்பொழுது ரூ. 400-லிருந்து 500 ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றிற்காக அமைச்சர் அவர்களுக்கும், செயலாளர் அவர்களுக்கும் என் பாராட்டுதலைத் தெரிவிக்கிறேன்.

மாணவர் விடுதிகளில் ரூ. 18, 20 என்று கொடுக்கப்பட்டது. இந்த ஆண்டு அதில் ரூ. 5 உயர்த்தப்பட்டிருப்பது போற்றத்தக்கது.

[திரு. மூ. இராமன்]

[1971 சூலை 26]

என்னுடைய தொகுதியில் குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டும் என்றால், தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் குடியிருப்புக்காக ரூ. 15 லட்சம் தேவைப்படுகிறது. அமைச்சர் அவர்கள் அருங்கூர்ந்து குடியிருப்பு மனைக்காக அதிகமாக ஒதுக்கிட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்படிப் பிற்பட்ட பகுதிகளில் 2, 3 லட்சம் என்று ஒதுக்குவது போதாது. 5, 6 காலனிகளுக்குத்தான் வரும். இன்றைக்கு இருக்கும் நிலையில் 15 லட்சமாவது ஒதுக்கித்தர வேண்டும் என்று மாவட்டத்தின் சார்பில் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

வளவனூர் சாலையம் பாளையம் குடியிருப்பு மனைக்கு 4(1) (எ) நோடிபிகேஷன் போட்டு, நிலச்சொந்தக்காரர் உயர் நீதி மன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்து அது தீர்ப்பு ஆகாமல் இருக்கிறது. அமைச்சரவர்களும், செயலாளர் அவர்களும், இதற்காகத் தனிக் கவனம் செலுத்தி, உயர் நீதி மன்றத்தில் உள்ள வழக்கைத் தீர்த்து, ஏழை எளிய மக்களுக்கு வாழ்க்கை வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியில் குடிநீர்ப் பிரச்சினையை நீக்கவேண்டும் என்று சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்குத் தெரிவித்து, போர் குழாய்கள் அமைக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. மாங்குப்பம் காலனி, வி. நெற்குளம், மாத்தூர் காலனி போன்றவைகளுக்கு போர் குழாய்களை அமைத்துத் தண்ணீர் கொடுக்க முடிவு எடுக்கப்பட்டது. 100, 150 அடி போளஸ்தான் தண்ணீர் கிடைக்கும். ரூ. 4,000 போதாது. போர் குழாய்கள் அமைத்து, மேநீர்த் தேக்கம் கட்டித்தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியில் கண்டமங்கலம் அரசு உயர் நிலைப் பள்ளி விடுதியில் 25 மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். மனுக்கொடுத்த மாணவர்கள் ஒருவருக்குக்கூட இடம் கிடைக்கவில்லை. அந்த 25 இடத்தை 50 இடமாக உயர்த்த வேண்டும் என்று பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். நில உச்சவரம்பினால் கிடைக்கும் உபரி நிலங்களைத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குத் தலைக்கு ஒரு ஏக்கர் என்று குடும்பத்திற்குக் கொடுத்து வாழ வகைசெய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு பேச இந்தச் சந்தர்ப்பம் கொடுத்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்து முடிக்கிறேன்.

* திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நலன் மானியத்தின்மீது ஒரு சில வார்த்தைகள் பேசுவதற்கு முன்னதாக, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் தகுதிமிக்க நம் முதல்வர் அவர்களுக்கு கவுரவப் பட்டத்தை அளித்தமைக்காக, நான் என் கட்சியின் சார்பிலும், என்னுடைய சார்பிலும் பாராட்டி என் பேச்சைத் துவங்குகிறேன்.

மனிதன் பிறப்பினால் தாழ்ந்தவன், உயர்ந்தவன் என்ற பாகுபாட்டை அழித்து ஒழிக்க வேண்டும் என்கிற இஸ்லாமிய மார்க்கக் கோட்பாடுகளுக்கேற்ப, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக நான்

1971 சூலை 26]

[திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்]

பேசுவது மிக மிகப் பொருத்தமானது என்று கருதுகிறேன். எனது தொகுதியில் அரிசன மக்களைப் பார்த்தால், அவர்களுடைய நிலையைப் பார்த்தால் இரத்தக் கண்ணீர் விட்டுத்தான் இந்த அவையில் பேச வேண்டும். மிக மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் அவர்கள் வாழ்கிறார்கள். எங்கு சென்றாலும், குடிநீர் இல்லாத குடிசை வீடுகள். வருவாய் இல்லாத நிலைமை. உடைகூட இல்லாத கொடுமை. மேலே சட்டைகூட இல்லாமல், ஒரு துண்டைக் கட்டிக்கொண்டு இருக்கும் அலங்கோலமான காட்சி. அவர்களைக் கை தூக்கிவிடும் நன்னூள் என்று வருமோ என்று காத்திருக்கிறோம்.

என்னுடைய தொகுதியில் விவசாயக் கிணறுகளில் எல்லாம், பம்பு செட்டுகள் வைத்திருப்பதால், கவலைகளுக்கு வேலையின்றி அதைச் சீர்செய்து பிழைத்துவந்தவர்களுக்கு வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நம்முடைய அரசு குடியிருப்பு மனைகளுக்கு வசதி செய்துகொடுத்தாலும், வீடுகள் கட்டித் தர வசதி போதுமான அளவில் செய்யவில்லை. அதைக் கவனிக்கும் போது, நிதிநிலை அறிக்கையில் 350 கோடி ரூபாயில், 7 கோடிதான் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுடைய நலனுக்காகச் செலவிடப்படுகிறது. இது இரண்டு விழுக்காடுதான். பல்லாண்டுக் காலமாகத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை கைதூக்கிவிட நாம் முயற்சிகள் செய்தாலும், இந்த 2 சதவிகிதம் என்பது போதாது. ஆகவே, அதிகமான தொகை ஒதுக்கப்படவேண்டும். அவர்களை மேம்பாட்டிற்குக் கொண்டுவர வழிவகைகளைச் செய்து, அவர்களை மேலான நிலைக்கு நடமாட்டிச் செல்ல இந்த அரசு முன்வரவேண்டும் என்று வேண்டி விரும்பிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வசிக்கும் இடங்களில் கழிப்பு இடம்கூட இல்லை. இவர்களுக்குக் கல்வி அறிவும் இல்லாததால், அங்கேயே மலஜலம் கழித்து, வசிக்கமுடியாத அளவுக்கு அசுசையான நிலையில் இருக்கிறார்கள். குறைந்த பட்சம், எங்கெல்லாம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இருக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் அரசாங்கத்திலேயே கழிப்பு இடங்கள் அமைத்துக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(திரு. நா. வீராசாமி—தலைமை)

இதற்கு என்னுடைய ஆலோசனை என்னவென்றால், மத்திய சர்க்காருடன் போராடி ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூ. 25 கோடிக்குக் குறைவு இல்லாமல் மானியம்பெற்று, நம் மாநிலம் அதோடு தானும் 25 கோடி கொடுத்து, மொத்தம் 50 கோடி ரூபாயில் ஆண்டு ஒன்றுக்கு 5 மாவட்டங்களில் வீடுகள் கட்டிக்கொடுக்க ஏற்பாடுகள் செய்து, மாவட்டத்திற்கு 10 கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள வீடுகள் கட்ட என்று ஒதுக்கிச் செயல்பட வேண்டும். இல்லையென்றால், இன்னும் பல ஆண்டுகளுக்கு, இந்தத் துறையை வைத்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய அவல நிலையைப்பற்றிப் பேசிக் கொண்டேதான் இருப்போம். செயலில் ஒன்றும் இருக்காது.

பல இடங்களில் மின் விளக்குகள் போட்டிருந்தாலும், விளக்குகள் எரிவதே இல்லை. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மேல் அதிகாரிகளுக்கு விண்ணப்பம் கொடுப்பதும் இல்லை. கொடுத்தாலும் அவர்கள்

[திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார்]

[1971 சூலை 26]

கவனிப்பது இல்லை. அரசு ஒரு கட்டளை போட்டு, பிற்பட்ட பகுதிகளில் விளக்குகள் எரியாமல் இருப்பது அறவே தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்று ஆணையிடவேண்டும் என்று பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையே தொழு நோய் அதிகமாக இருக்கிறது. அதன் காரணமாகக் குழந்தைகள்கூட பள்ளிக் கூடங்களுக்கு வரவொட்டாமல் தடுக்கப் படுகிறார்கள், அவர்களுக்கும் அந்த நோய் இருப்பதாக. ஆகவே அந்தப் பகுதியில் நடமாடும் மருத்துவ சாதனத்தைக் கொண்டு சென்று தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வாழும் இடங்களில் மருத்துவ வசதி ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும் என்று பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். (மணியடித்து அடுத்த உறுப்பினர் அழைக்கப் பட்டார்)

* திரு. அ. சின்னசாமி: தலைவர் அவர்களே, தமிழகத்தின் அமைச்சரும், தாய்க் குலத்தின் பெருமை மிக்கவரும் கொண்டு வந்துள்ள இந்த மானியத்தை வரவேற்று, இந்த வாய்ப்பினை அளித்தமைக்கு நன்றி தெரிவித்து என் கருத்துக்களைச் சொல்லுகிறேன்.

இந்த மானியத்தில் கல்விக்காக ஒதுக்கியிருக்கும் தொகை போதுமா என்றுகேட்டால், போதாது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயம் எங்கும் இருக்கும் வறுமை, அறியாமை போக, இன்னும் அதிகமான கல்லூரிகள் தோன்ற வேண்டும். தமிழகத்தில் ஏற்பட்டுவிட்ட மதுவிலக்கு ரத்து என்பதால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நிலைமை சீராகுமா அல்லது பாழாகுமா என்பது சந்தேகத்திற்கு உரியதாக இருக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடையே ஏற்பட்டிருக்கும் பொருளாதார முன்னேற்றம், கல்வி முன்னேற்றம் பாழாகும் என்று ஒரு சதிக் கூட்டம் பாமர மக்களிடையே சொல்லிவருகிறது.

பி.ப. 1.00. அதைப் போக்கடிக்கின்ற வகையில் தமிழக சர்க்கார் இந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு இன்னும் பல சலுகைகளை வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

நம்முடைய மாநிலத்திலே உள்ள கல்லூரிகளில் மாணவர்கள் “அட்மிஷன்” ஆகும் நேரத்தில் பல இன்னல்களை ஏற்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் முன்பணமாக அதாவது 100, 125 ரூபாய் வரை கட்ட வேண்டியிருக்கிறது. அந்தப் பணத்தை பின்னாலே திருப்பித் தருவார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். 100, 125 ரூபாய் கட்டுவது அந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு முடியுமா என்பதை யோசிக்க வேண்டும். அப்படிச் கல்லூரியிலே சேர்ந்து விட்டதற்குப் பின்னால் அந்த மாணவர்களுக்கு ஹாஸ்டல் வசதி இல்லாமல் இருக்கின்ற காட்சியை நாம் பார்க்கிறோம்.

கல்லூரியிலே சேர்ந்த அத்தனை மாணவர்களுக்கும் ஹாஸ்டல் வசதி செய்து தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். மேலும், நம்முடைய இயக்குநர் அவர்கள் கல்லூரியிலே உள்ள

1971 சூலை 26]

[திரு. அ. சின்னசாமி]

பிரின்ஸ்பால் அத்தனை பேரையும் கூட்டி வைத்து. அந்த மாணவர்களுக்கு, கல்லூரியிலே சேர்ந்த எல்லா மாணவர்களுக்கும் ஹாஸ்டல் வசதியை செய்து தர வேண்டுமென்று வற்புறுத்த வேண்டும்.

இந்தத் துறையின் சார்பாக இன்னொன்றையும் சொல்லுகிறேன், கல்லூரியிலே இருப்பதைப்போல ஹாஸ்டல் வசதி ஆரம்பப் பள்ளிகளிலும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் இருக்க வேண்டும்.

மற்றும், நகரங்களிலே இருப்பதைப்போல் “நர்சரி ஸ்கூல்” ஒவ்வொரு யூனியனிலேயும், பஞ்சாயத்துக்களிலேயும் ஆரம்பிக்கப் பட வேண்டும். அப்படி ஆரம்பித்தால்தான் பள்ளிக்கூடங்கள் செல்லுவதற்கு முன்னால் அந்த குழந்தைகளுடைய மன நிலை பக்குவப்படுத்தப்படவும், இளம் உள்ளங்கள் வளர்ச்சி பெறவும் உதவியாக இருக்கும்.

மேலும், எல்லா ஹாஸ்டலுக்கும் நம்முடைய டிபார்ட்மென்ட் சார்பாக பில்லிங் ஏற்படுத்தித் தர வேண்டும். முதலிலே “கேர்ல்ஸ் ஹாஸ்டலுக்காவது” வழி வகைகளை செய்ய வேண்டும். என்னுடைய ஜெயங்கொண்டான் தொகுதியிலே அப்படிப்பட்ட நிலைமையிலே பெண்கள் இருக்கிறார்கள் என்று தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எந்த பக்கம் பார்த்தாலும் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை. அந்த இடத்திலே படிக்கிற பெண் குழந்தைகளுக்குப் பாதுகாப்பு இல்லை. அந்த விடுதியோ ஒதுக்கப்பட்ட இடத்திலே இருக்கிறது. அங்கே சரியான சுவரோ, வாசற்படியோ இல்லை. எனவே. கேர்ல்ஸ் ஹாஸ்டலுக்காவது பில்லிங் கொடுப்பதிலே முக்கியத்துவம் தரவேண்டும்.

நம்முடைய அரசாங்கம் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தைப் போக்க வேண்டுமென்று கருதி 2,000 இளைஞர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு தருவதாகத் திட்டம் வைத்திருக்கிறார்கள். அதைப்போல் படித்து விட்டு பட்டத்தோடு வீட்டிலே இருக்கின்ற கிராமப்புற மாணவர்களுக்கு, இந்த வெல்பேர் டிபார்ட்மென்ட்டில் மூலமாக ஏதாவது ஒரு வகையிலே “ஜாப் ஓரியன்டேஷன்” கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். (மணியடிக்கப்பட்டது)

* திரு. என். மருதாசலம்: தலைவரவர்களே, இந்த ஹரிஜன மானியத்தின்மீது என்னுடைய கருத்தை கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த மானியத்தின்கீழே 7 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தாலும், அதிகமாக 45 லட்சம் ரூபாய் முந்திய ஆண்டை விட ஒதுக்கப்பட்டிருந்தாலும், அந்தத் தொகை போதாது என்று நான் கருதுகிறேன். இந்த மாநிலத்தின் ஜனத்தொகையிலே 3-ல் ஒரு பங்கு ஹரிஜனங்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த ஒதுக்கீடு பணங்களை அந்தந்த மாவட்டத்தின் ஹரிஜன நல இலாகாவிற்குக் கொடுத்து விட்டார்கள். ஹரிஜன நல இலாகாவினால் முன்பு கல்லூரி மாணவர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் பணச் சலுகை காட்டு கொடுத்து வந்தார்கள். ஆனால், இப்பொழுது அந்த அதிகாரம் மாவட்டங்களிலே பிரித்துக் கொடுத்தாகி விட்டது. இதனால் மாணவர்கள் பணம்

[திரு. என். மருதாசலம்]

[1971 சூலை 26]

பெறுவது தாமதப்படுகிறது. ஆகவே, இந்த மாநிலத்திலுள்ள அதிகாரத்தை அப்படியே வைக்க வேண்டும். மாவட்டங்களிலே சென்று ஹரிஜன அதிகாரிகள் இதைச் செயல்படுத்துவதற்கு, ஸ்காலர்ஷிப் பணத்தை உடனடியாகக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

அதேமாதிரி நம்முடைய மாநிலத்திலே ஹரிஜன நல இலாகா பின் தங்கிய நல இலாகாவோடு ஒன்று சேர்ந்திருக்கிறது. அப்படி ஒன்று சேர்ந்திருக்கும் பொழுது அந்த இலாகாவிலே வரும் செலவுகள், மின்சாரச் செலவு, டெலிபோன் செலவு, இது பூராவும், அரிசன நல பண்டிலேயிருந்துதான் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதிலே பல ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்கள் அரிசன நல இலாக்காவிலே இருந்து போகிறது. அத்தோடு இன்றைக்கு அரிசன நல இலாக்கா, விலே இருக்கக்கூடிய “ஜாயின்ட் செகரட்டரி” பதவி தேவையா என்பதை அரசு பரிசீலிக்க வேண்டும். செகரட்டரி என்று ஒருவர் இருக்கும்பொழுது இது தேவையில்லை என்று நான் கருதுகிறேன்.

அத்தோடு மாத்திரமில்லாமல், இன்றைக்கு ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலேயும் இருக்கின்ற நகர்ப்புறப் பள்ளிகளிலே படிக்கக்கூடிய மாணவர்கள்தான் துரிதமாகவும், அதிகபடியான ஸ்காலர்ஷிப் பணமும் வாங்கக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலேயும் இருக்கக்கூடிய கிராமப் பகுதியிலேயும் இருக்கும் மாணவர்களுக்கு அப்படி ஸ்காலர்ஷிப் பணம் கிடைப்பதில்லை. அந்த ஸ்காலர்ஷிப் பாரம்கூடக் கிடைப்பதில்லை. நகர்ப்புறங்களிலே அப்படி முதலிலே ஸ்காலர்ஷிப் கொடுப்பதைத் தவிர்த்து, கிராமப் புறப் பகுதிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த வீடு கட்டும் திட்டத்திலே பலர் விண்ணப்பங்களைப் போட்டுவிட்டுக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஈரோடு தாலுக்காவிலே இப்படி விண்ணப்பத்தைப் போட்ட ஹரிஜன மக்கள் 6 மாதத்திற்கு மேல் காத்திருக்கிறார்கள். ஆயினும் அந்த இலாகா, அதன்மீது என்ன நடவடிக்கை எடுத்தது என்று தெரியவில்லை.

உடுமலைப்பேட்டை பிரிக்காவிலேயும் இதே நிலைமைதான். எனவே, அந்த முறையிலே எந்தெந்தப் பகுதியிலே ஹரிஜனங்களுக்கு வீட்டு மனை விநியோகிக்க இருக்கிறார்களோ, அந்த இடங்களிலே எல்லாம் சென்று அந்த வீட்டு மனுப்போட்டவர்களின் விண்ணப்பங்களைப் பரிசீலனைசெய்து அவர்களுக்கு அதைக் கூடிய சீக்கிரம் கொடுக்க, மாவட்ட அளவிலே ஒரு குழு அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். 18 சதவீதம் ஒதுக்கப்பட்டது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் முன்னேறினால்தான் இந்நாடு முன்னேறும் என்று மகாத்மா காந்தி கூறி இருக்கிறார். எல்லா உத்தியோகங்களிலும் ஹரிஜனங்கள் நிரப்பப்படவேண்டும். (மணி அடிக்கப்பட்டது)

1971 சூலை 26]

* திரு. ந. சோமசுந்தரம் : தலைவரவர்களே, ஹரிஜன நலத் துறை மானியத்தை ஆதரித்து எனது கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

1967-க்குப் பிறகு திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு எண்ணற்ற சலுகைகளை ஆதித் திராவிடர்களுக்கு வழங்கி இருந்தாலும், ஒட்டு மொத்தமாக இன்றைக்குக் கணக்கு எடுத்துப் பார்க்கும்பொழுது எதிர்பார்த்த அளவுக்கு ஆதித் திராவிட சமுதாயம் முன்னேற்றம் அடைந்திருப்பதை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், உள்ளபடியே இது முன்னேற்றம்தானா என்று யோசித்துக் கூற வேண்டிய அவல நிலை தான் இன்றைக்கும் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. நான் அதிகமாகச் சொல்லாவிட்டாலும் இன்றைக்கு ஹரிஜன நல அமைச்சராய் இருக்கின்ற அம்மையார் அவர்கள் இல்லத்திலே பணிபுரிகிற பணியாளர்களைப் பார்த்து “நீங்கள் எங்கே வேலை செய்கிறீர்கள்” என்று கேட்டால், நாங்கள் அம்மையார் வீட்டிலே வேலை செய்கிறோம் என்று சொல்லத் தயங்குகின்ற நிலை அங்கே இருக்கிறது என்றால், தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயம் இன்னும் முன்னேறவில்லை என்பது நமக்கு விளங்குகிறது. ஆகவே, அரசாங்கம் தன்னுடைய செயல் முறைத் திட்டங்களைத் தீவிரப்படுத்துவதன்மூலமாக, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு நல்ல பல சலுகைகளைக் காட்ட வேண்டிய அவசியம் இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

நான் கேள்விப்பட்டவரை இன்றைய வரையில் உயர் நீதி மன்றத்திலே ஒரு ஆதி திராவிடர்கூட நீதிபதியாக இல்லை என்பது தான். இதைப் பார்க்கும்பொழுது இந்த மக்களின் நிலை இன்றைக்கு மாறுமோ என்று நாம் எண்ண வேண்டியிருக்கிறது.

ஏறத்தாழ 28 ஆயிரம் பேர் பணிபுரியும் சென்னை மாநகராட்சி மன்றத்திலே விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க அளவிற்குக்கூட அதில் ஆதித் திராவிடப் பெருங்குடி மக்கள் பணி ஏற்கவில்லை. கேட்டால், அரசாங்கத்தினால் சொல்லப்பட்டுள்ள விதிதாச்சார முறை இம் மன்றத்திற்குப் பொருந்தாது என்று சொல்லுகின்றார்கள்.

ஒரு காலத்தில் நாமே பேசியிருக்கின்றோம், “எலிகளுக்கும் நண்டுகளுக்கும்கூடத் தனித்தனியாக வளைகள் இருக்கின்றன, ஆனால் நாட்டின் முதுகெலும்பு போன்ற ஆதித் திராவிட மக்களுக்கு வாழ்வதற்கு என குடிசைகள் கிடையாது” என்று. இந்த நிலைதான் இன்னமும் நீடித்துக்கொண்டிருப்பது உண்மையிலேயே வருத்தத்திற்குரிய ஒன்றாகும். எனது தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பொறுத்த மட்டில், அவர்களுக்கு என மனைகள் பெரும்பாலாக நஞ்சை நிலங்களில் வீடுகளுக்கான மனைக்கட்டுகள் வேண்டும் என்று கோரி மனுக்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தும் இன்னும் கொடுக்கப் படாமலேயே இருக்கின்றன. கொடுக்கப்பட்டுள்ள இடங்களிலே அப்படிப்பட்ட நஞ்சை நிலங்களை மேடாக்கிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கேள்வி நேரத்தின்போது வருவாய்த்துறை அமைச்சர் அவர்களிடத்திலே கேட்டுக் கொண்டபடி குறைந்தபட்சம் ஜாதிபேதங்களை ஒழிப்பதற்கு, கிராமங்களிலே நியமிக்கப்படுகின்ற சாதாரண

[திரு. ந. சோமசுந்தரம்]

[1971 ஜூலை 26]

உத்தியோகங்கள், அதாவது கர்ணம், மணியம் போன்ற உத்தியோகங்களிலே, ஆதித் திராவிடர்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து நியமித்தால் அது ஜாதிபேதத்தினை ஒழிப்பதற்கு உதவியாக இருக்கும். மேலும் அரசாங்க வக்கீல்களை நியமனம் செய்யும் நேரத்திலே, நான் அறிந்த வரையில் ஆதித் திராவிடத் தோழர்களுக்கு எந்தவிதமான முன்னுரிமையோ சலுகையோ இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எனவே அரசாங்க வக்கீல்களுக்கான நியமனம் செய்யும்போது இதையும் கவனத்தில்கொண்டு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு இன்னும் ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆதித் திராவிடரல்லாதார் அப்பதவியிலிருக்கும்போது, அரிசனங்கள் சம்பந்தப்பட்ட வழக்குகள் வரும்போது அவர்களுடைய உரிமைகள் சரிவரப் பாது காக்கப்படுவதில்லை. அவர்கள் காண்பிக்க வேண்டிய பொறுப்புணர்ச்சிகளைக் காண்பிப்பதில்லை. எனவே இது விஷயத்தில் அரசு கவனிக்க வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

மேலும் என் தஞ்சை மாவட்டத்தையும், பக்கத்திலுள்ள திருச்சி மாவட்டத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது அரிசன முன்னேற்றத்தில் தஞ்சை மாவட்டம் பின்தங்கியிருப்பதைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. திருச்சி மாவட்டத்தில் ஆதித் திராவிட மக்கள் பெற்றுள்ள நன்மைகளும் சலுகைகளும் மற்ற மற்ற ஆக்க வேலைகளும் தஞ்சை மாவட்டத்தில் காணமுடியவில்லை என்றால் இதற்குக் காரணம் என்னவாக இருக்க முடியும்? தஞ்சை மாவட்டத்தில் உள்ள அரிசன இலாகாவில் உள்ளவர்கள் எவ்வளவு அலட்சியமாகவும் உணர்வு இல்லாமலும் பணிபுரிகின்றார்கள் என்பதை இதிலிருந்தே புரிந்து கொள்ளலாம். (மணியடிக்கப்பட்டது)

* திரு. ஆ. கருப்பையா : தலைவர் அவர்களே, இந்த மானியத்தை ஆதரித்து இரண்டொரு கருத்துக்களைக் கூற ஆசைப்படுகிறேன்.

ஆண்டுக்காண்டு இம்மானியம் பெருகிக்கொண்டே வருகின்றதைப் பார்க்கிறோம். இதுபோன்றே இச்சமுதாயமும் வளர்ந்து கொண்டே வருகின்றதை நாம் எல்லாரும் உன்னிப்பாகக் கவனிக்க வேண்டும். சமுதாய வளர்ச்சிக்கொப்ப இந்த மானியத்தையும் நாம் பெருக்கிக்கொள்ள வேண்டிய நிலையிலிருந்தாலும்கூட நான் ஆசைப்படுவது, நாம் இதைவிட வேகமாக வளரவேண்டும் என்பது தான். நல்லதொரு தலைமையின்கீழ் இன்றையதினம் தமிழகம் இயங்கிக்கொண்டு வருகின்றது. காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லுவார்கள். எனவே இந்த நேரத்திலேயே நாம் நல்ல வளர்ச்சியுற வேண்டும் என்று ஆசைப்படுவதில் யாருக்கும் பொருமையிராது என்றே கருதுகிறேன்.

வேலைவாய்ப்பினைப் பொறுத்தமட்டில் 18 சதவிகிதம் என்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்தாலும்கூட பஞ்சாயத்து யூனியன், நகராட்சி போன்ற அமைப்புகளில் இன்னும் மருந்துக்குக்கூட இடமில்லாத நிலைதான் இன்னும் நீடிக்கிறது. இதை அரசு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இச்சமுதாய முன்னேற்றத்திற்கென பல முறைகளை

1971 சூலை 26]

[திரு. ஆ. கருப்பையா]

அரசு ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்திலே பொருளாதார அடிப்படையில் இச்சமுதாயத்திற்கு இன்னும் பல வசதிகளைச் செய்துகொடுக்க வேண்டும்.

கிராமங்களிலே அபிவிருத்தி ஏற்படுவதற்கென ஆடு மாடு வளர்ப்புக்கென பல சங்கங்களை அமைத்துச் செயல்படுத்தி வருகின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட சங்கங்கள் ஆயிரம் பேருள்ள அரிசன கிராமங்களிலெல்லாம் கண்டிப்பாக ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும்.

இது மட்டுமின்றி, மற்ற மற்றச் சமுதாயத்தினரைப்போலன்றி, அரிசன சமுதாயத்தில் உள்ள பெண்களும் ஆண்களோடு நிலங்களிலே வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கின்றது. அவர்கள் இப்படி வேலைக்காகச் செல்லும் நேரத்தில் அவர்களுடைய குழந்தைகளைப் பேணிவளர்ப்பதற்கென இல்லங்கள் ஆயிரம்பேருள்ள அரிசனக் கிராமங்கள்தோறும் கண்டிப்பாக இருப்பதற்கான ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஏன் இதை வலியுறுத்துகிறேன் என்றால் இரண்டாண்டுகளுக்கு முன்பு என் கிராமத்திலேயே வீட்டில் விட்டு விட்டுப்போன தன் குழந்தை, தாய் திரும்புகிறபோது பிணமாகத் தொட்டிலில் இருப்பதைக் கண்டாள். சுற்றிச்சுற்றி வந்து அக்குழந்தை புடவையால் கழுத்து இறுக்கப்பட்டு இறந்துவிட்டது. எனவே குழந்தை பராமரிப்பு நிலையங்கள் கிராமங்கள்தோறும் வேண்டும்.

ஆறு வயதுக்குக் குறைவாக உள்ள குழந்தைகளின் பராமரிப்பிற்காகக் கிராமங்களிலே பால்வாடி நிலையங்கள் இருக்கின்றன இவைகள் முக்கியமாக அரிசனக் சேரிகளில்தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் இன்றுள்ள நிலையில் சேர்மெனாக இருப்பவர்கள் தங்களுடைய ஊரிலேயே அவற்றை அமைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். எனவே இவற்றை அரிசனச் சேரிகளில் அமைக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கூறிக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு கல்வி ஸ்தாபனங்களிலே அரிசன மாணவர்கள் புக வேண்டுமானால் அதிகமான எண்ணிக்கை பெற்றவர்களையே எடுத்துக்கொண்டு மற்றவர்களுக்கு இடமில்லை என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். இதனால் குறைந்த எண்ணிக்கை பெற்ற மாணவர்களுக்குக் கல்லூரிகளிலே இடம் இல்லாது போய்விடுகிறது. எனவே அரசால் ஒரு நியதி ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். அரிசனங்களைப் பொறுத்த மட்டில் குறைந்தது இவ்வளவு மார்க்கு இருந்தாலே போதும் என்று வைக்கப்பட வேண்டும்.

அடுத்து, கிராமங்களிலே மக்களுக்கென வானொலிப்பெட்டிகளைக் கொடுக்கிறோம். இவற்றைக் கொடுக்கும்போது கிராம மக்களைக் கூட்டி வைத்து அங்குள்ள எம்.எல்.ஏ. முன்னிலையில் கொடுக்கப்பட வேண்டும். பல சந்தர்ப்பங்களிலே என்ன நேரிடுகிறது என்றால் செல்வாக்குப் படைத்த கிராமப் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்கள் தங்களுக்கு இஷ்டமானதொரு இடத்திலே வைத்துக் கொண்டு விடுகின்றார்கள். அவற்றின் பலனாக அரிசனங்கள் அவநி

[திரு. ஆ. கருப்பையா]

[1971 சூலை 26]

றைக்கேட்டு அனுபவிக்க முடிவதில்லை. ஒரு இடத்திலே இப்படி வைக்கப்பட்ட ரேடியோ பெட்டியை போலீஸ் உதவியைக்கொண்டு கதவை உடைத்து வெளியே எடுக்கவேண்டி ஏற்பட்டது. எனவே இப்படிப்பட்ட ரேடியோக்கள் தரும்போது அவை மக்கள் முன்னிலையிலும் சட்ட மன்ற உறுப்பினர் முன்னிலையிலும் தரப்பட வேண்டும் என்று சொல்லி இத்திட்டம் மேலும் விரிவு படுத்தப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. ந. நாச்சியப்பன் : தலைவரவர்களே, அரிசனத் துறை மானியத்தை வரவேற்று இரண்டொரு கருத்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

என்தொகுதியிலுள்ள மலைவாழ் மக்களுடைய நிலைபற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஏறத்தாழ 800 சதுர மைல் உள்ள என்னுடைய கள்ளக்குரிச்சி வட்டத்தில் 300 சதுர மைல் பரப்புள்ள கல்விராயன் மலைப்பகுதியில் ஏறத்தாழ 30,000 மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். நாம் எல்லாம் முன்னேற்றமடைந்துள்ள நாகரீக சமுதாயத்தில் வாழ்ந்து கொண்டுள்ள இந்த நேரத்திலே இந்தப் பகுதிவாழ் மக்கள் மக்களாக இல்லாமல், மாக்களாகவே மிருகங்களோடு அவற்றையொத்த வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

சோஷலிஸ சமுதாயம் சமத்துவம் என்று சொல்லிக் கொண்டுள்ள இந்த நேரத்தில் ஒரு தனிமனிதனின் வருமானத்திற்கு ஆயிரக்கணக்கில் வரிகளமூலம் இந்தக் காலத்தில் அங்கே வாழும் மக்கள் கொடுத்து வருகின்றார்கள் என்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். குறிப்பாக அவர்கள் அங்குள்ள ஜாகிர்தாருக்கு என்னென்ன வரிகளைக் கட்ட வேண்டியிருக்கிறது என்று சிலவற்றைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஏர் உழவிற்காக ஏர் ஒன்றுக்கு ரூ. 2.50 என்றும் மரம் வெட்டுவதற்கென கொடுவாள் வைத்துக்கொண்டிருந்தால் கொடுவாள் ஒன்றுக்கு ரூ. 1.25 என்றும் திருமணம் ஆனவர்களுக்கு திருமணம் செய்துகொள்ளுவதற்கு ரூ. 15 என்றும் மணமாகாதவர்களுக்கு ரூ. 2 என்றும் விவாகரத்து செய்து கொண்டவருக்கு ரூ. 2 என்றும், 25 வீடுகள் கொண்ட கிராமத்திற்கு ஐந்து மூட்டை தானியம் என்றும் ஜாகிர்தாருக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற நிலையில் உள்ளவர்களுக்கு இன்னும் குடிதண்ணீர் வசதி இல்லாமலேயே இருந்துவருகிறது.

நடமாடும் வைத்தியசாலைகள் வசதிகள்கூட அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இவ்வசதிகள் வேறு மலைவாழ்ப்பகுதி மக்களுக்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தாலும் என் தொகுதி மக்களுக்கு அளிக்கப்படவில்லை என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதைப்போலவே அந்தப் பகுதியில் உள்ள மக்கள் சாலை வசதியில்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எனவே அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்படுகிற சாலைகளைப் போட்டுத்தர வேண்டும்.

1971 சூலை 26]

[திரு. ந. நாச்சியப்பன்]

ஒரு காலத்தில் கல்விக்கே கண்கொடுத்தவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்பவர்கள் ஆண்டகாலத்தில் ஓராசிரியர் பள்ளி மலையில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அவர்கள் காலத்திலேயே அது மூடப் பட்டுமவிட்டது. நம்முடைய ஆட்சி ஏற்பட்ட பிறகுதான் அங்குள்ள மக்களின் பிள்ளைகள் கல்வி பயிலவேண்டும் என்பதற்காக கோமுகி அணைப்பகுதியில் ஒன்றும், சங்கராபுரம் பகுதியில் ஒன்றும் பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் மலைக்கு மேல் உள்ளவர்கள் இருபது மைல், இருபத்தைந்து மைல் தாண்டி கீழே வந்து இந்தப் பள்ளிகளில் தங்கள் பிள்ளைகளைப் படிக்க வைக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். எனவே மலையிலேயே பள்ளியைத் துவக்க ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பொதுவாக, மலைவாழ் பகுதிகள் ஒரு பகுதிக் காட்டைக் கொளுத்தி பயிர்வைப்பதும், அடுத்த ஆண்டு வேறு பகுதியைக் கொளுத்தி பயிர்வைப்பதுமாகப் பல்லாண்டுகளாகப் பயிர்செய்து வருகிறார்கள். அப்படி புனல்காடு கொளுத்துவதைக் கொளுத்தக் கூடாது என்பதாகக் காட்டு இலாக்கா ஆணை பிறப்பித்திருப்பதால் அந்தப் பகுதி மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே அதற்கு வழிகாண வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இதுவரையில் எங்கள் பகுதியில் உள்ள மலைவாழ் மக்களுக்கு உழவு மாடுகள் வாங்குவதற்கு எந்தவிதமான கடனும் கொடுக்கப் படவில்லை. அதுபோல பாசனக் கிணறு வெட்டவும் கடன் கொடுக்கப்படவில்லை. நம்முடைய ஆட்சியிலாவது அந்த மலைவாழ் பகுதி மக்கள்மீது இரக்கம்கொண்டு பற்பல வசதிகளையும் செய்துதர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு அமைகிறேன். வணக்கம்.

திரு. இரா. மாணிக்கவாசகம் : பேரவை மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, ஹரிசன நல இலாக்கா மானியத்தை வரவேற்று என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விழைகிறேன்.

சென்ற ஆண்டு ஒதுக்கப்பட்ட நிதியைவிட ஏறத்தாழ 40, 45 லட்சம் ரூபாய் இவ்வாண்டு அதிகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாணவர்களுக்கு வழங்கப்படுகிற சலுகை 1969-70-ல் 14 லட்சத்து 354 ரூபாயாக இருந்தது. அதன் மூலம் 744 பேர்கள் பயன் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் 1970-71 இல் ஒதுக்கப்பட்ட தொகை 13 லட்சத்து 292 ரூபாய் என்கிறார்கள். இப்படி ஒதுக்கப்பட்ட தொகையில் பயன்பெற்றவர்கள் 1,004 என்கிறார்கள். 1969-70-ல் அதிகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்தும் பயன் பெற்றவர்கள் 744 என்கிறபோது 1970-71-ல் குறைந்த பணத்தில் 1,004 பேர்கள் எவ்வாறு பயன் பெற்றிருக்க முடியும்? ஒன்று அஃவாண்டு மாணவர்களுக்குக் கொடுத்த தொகை குறைக்கப் பட்டதா? இல்லை என்று சொன்னால் முன்பே வழங்கப்பட்டவர்கள் பயன்பெறவில்லையா என்பதை உணர வேண்டும். எங்கே தவறு இருக்கிறது என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் விளக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[இரா. மாணிக்கவாசகம்]

[1971 சூலை 26]

அடுத்து, அவர்கள் தொழில் செய்வதற்கு மூலதனமாக சென்ற ஆண்டு 10.23 லட்சம் கடனாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு அதிகமான விண்ணப்பங்கள் வருகின்றன. இதற்கு மிக, மிக ஆதரவு இருக்கிறது என்று சொல்லிவிட்டு இவ்வாண்டு அதற்காக ரூ. 10 லட்சமே ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இப்படி ஆதரவு உள்ள இனத்தில் அதிகமான தொகை ஒதுக்கப்படவேண்டும் என்பதைப் பணிவன் புடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். காரணம் பொருளாதாரத் துறையில் அவர்கள் முன்னேற்றம் அடைந்தால்தான் மற்ற கல்வி போன்ற இதர துறைகளிலே தானே முன்னேறுவதற்கு முன் வருவார்கள்.

இன்றையதினம் பொருளாதாரத் துறையில் அவர்கள் மிகவும் பிற்பட்ட நிலையில் இருப்பதனால்தான் தங்களுடைய பிள்ளைகளைப் பண்ணைகளில் வேலைக்குச் சேர்த்துவிடுகிறார்கள். அந்த நிலைமை மாறவேண்டுமென்றால்—தனி ஒருவனுக்கு உணவில்லை எனின் ஐக்கத்தினை அழித்திருவோம்—பறையருக்கும் இங்கு தீயர் புலையருக்கும் விடுதலை—என்று பாடிய மகாகவி கனவை நினைவாக்கப் பாடுபடுகிற இந்த ஆட்சி அவர்கள் பொருளாதாரத் துறையில் முன்னேற்றம் அடையப் பாடுபடவேண்டும்.

இப்போது அவர்களுக்கு வழங்கப்படுகிற தையல் மிஷின் போன்றவைகள் சரியான முறையில் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. ரிப்பேர் ஆகிவிட்டாலும் உடனடியாக அதை சரி செய்ய முடிய வில்லை. யாரும் அரிசனங்களிடம் துணி தைக்கவும் கொடுப்பதில்லை. ஆகவே அவர்களுக்கு அதிகமாக ஆடுகள், கோழிகள், மாடுகள் போன்றவற்றை வாங்கிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இதனால் அவர்கள் மிகுதியாகப் பயன்பெறுவார்கள்.

என்னுடைய பகுதியில் கணபதி, தென்மேடு, உக்காரம் போன்ற இடங்களில் அவர்களுக்கு வழங்குவதற்காக ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட நிலங்கள் அவர்களுக்கு வழங்கப்படவில்லை. கூட்டு நிலங்களை நீண்ட காலக் குத்தகைக்குவிட்டால்தான் அவர்கள் நல்ல முறையில் வளர்ச்சியைப் பெருக்க முடியும். கூட்டுறவுத்துறையில் விவசாயத் தில் ஈடுபட அவர்களுக்கு நிலம் வழங்கி, கூட்டுறவு அமைப்புகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ள உதவ வேண்டும்.

உச்சவரம்புச் சட்டத்தின்மூலமாக வருகிற நிலங்களை கூட்டுறவுத் துறை மூலமாக அரிசனங்களுக்கு வழங்க ஆவன செய்ய வேண்டும். (மணியடிக்கப்பட்டது)

* திரு. பா. நாகலிங்கம் : மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, ஹரிஜன நலத்துறை மானியத்தை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்தை இங்கே சொல்ல விரும்புகிறேன். பொதுவாகவே தமிழக அரசு பல்வேறு முன்னோடித் திட்டங்களை தாழ்த்தப்பட்ட பெருங்குடி மக்களுக்காகச் செய்திருந்தும் சில குறிப்பிட்ட சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. மாவட்ட நலத்துறை அதிகாரி எங்களுடைய மாவட்டத் தலைநகராகிய காஞ்சிமாநகரில் இருக்கிறார். எங்களுடைய பகுதியில் பெரும்பான்மையான ஊராட்சிகளில் இணைப்புச் சாலை கிடையாது. குடிதண்ணீர் பிரச்சினை இதுவரை தீர்க்கப்படவில்லை.

1971 சூலை 26]

[திரு. பா. நாகலிங்கம்]

அரிசன நலத்துறையைக் கேட்டால் கிணறுதான் தர முடியும். அதற்கு ஓவர்ஹெட் டாங்கு கொடுக்க முடியாது என்கிறார் இயக்குநர்.

செங்கல்பட்டு மாவட்டம் பொன்னேரியில் நல்ல அடிநீர் ஊற்று இருக்கிறது. ஆயில் ரிபைனரிக்காக 120 அடி, 130 அடி ஆழத்தில் கிணறு அமைத்து தண்ணீர் வருகிறது. ஆனால் ஹரிஜன காலனிகளில் 18 அடி ஆழம் தான் கிணறு எடுக்கிறார்கள். அதற்குமேல் தோண்டிக் கூடாது என்கிறார்கள். தோண்டுவதற்கும் மதிப்பீடு கிடையாது. இப்படிப்பட்ட கிணறுகளை எடுப்பதால் சர்க்காருக்கு நஷ்டம். அரிசன மக்களும் தண்ணீர் கிடைக்காமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இதைக் கவனத்தில் வைத்து ஆழமாக ஒரு கிணறுவது எடுத்து ஓவர்ஹெட் டாங்கு வைத்து ஆங்காங்கே தண்ணீர் சப்ளை செய்ய ஆவன செய்ய வேண்டும்.

அடுத்து ஆங்காங்கே பல்லாயிரக்கணக்கான பட்டாக்கள் நில மற்றவர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. ஆனால் என்னுடைய தொகுதியில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கோ, நடுத்தர மக்களுக்கோ பயிர் செய்கிற நிலமாக இருந்தாலும், குடிமனையாக இருந்தாலும், இதுவரை ஒரு பட்டா கூட வழங்கப்படவில்லை. மாண்புமிகு வருவாய்துறை அமைச்சர் அவர்களும், முதல் அமைச்சர் அவர்களும் இதைக் கவனத்தில் வைத்துக் கொண்டு குடிமனை பட்டாவாவது என்னுடைய தொகுதியில் வழங்க வேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாவட்ட நலத்துறை அதிகாரியின் கீழ் இப்போது 2 குப்ரவைசர்கள், ஒரு ஓவர்சியர்தான் இருக்கிறார். செங்கல்பட்டு மாவட்டத்திற்கு 15 சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆங்காங்கே உள்ள காலனிக்கு அவர்களை அழைத்துச் சென்று எஸ்டிமேட் போடுவதற்கே இப்போது நேரமில்லை. ஆகவே இவ் விலாக்கா சிப்பந்திகளை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சுடுகாட்டுப் பாதை அமைத்துத் தர வேண்டுமா, குடிதண்ணீர்ப் பிரச்சினை தீர்க்க வேண்டுமா இதற்கெல்லாம் இரண்டாண்டு ஆனாலும் அதிகாரிகள் இல்லாத காரணத்தினால் மதிப்பீடே தயாரிக்க முடிவதில்லை—ஆகவே அதிகாரிகளை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் அமைச்சர் அவர்களுக்குப் பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இன்னொன்றைச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு வியாபாரத்திற்கு அரிசன மக்களுக்காகப் பணம் தருகின்றார்கள். அப்படித் தருகின்ற பணம் கொஞ்சமாக இருக்கிறது. மாவட்டத்திற்கு ஒரு தொகை ஒதுக்குகிறார்கள். தொகுதி என்று வரும்போது ஒரு தொகுதிக்கு 4 பேர்களுக்குக்கூட கிடைக்கின்ற வாய்ப்பு இல்லாமல் போகிறது. ஆகவே, மாவட்டத்திற்கு அதிகமான அளவில் பணத்தை ஒதுக்கித் தர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எந்தெந்தத் தொகுதியில் அரிசன மக்கள் அதிகமாக இருக்கின்றார்களோ அந்த மக்களின் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையிலாவது

[திரு. பா. நாகலிங்கம்]

[1971 சூலை 26]

நிதியை ஒதுக்கித் தர வேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த மானியத்தை வரவேற்று என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன், வணக்கம்.

திரு. எம். பன்னீர்செல்வம்: மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, 1971-72-ம் ஆண்டுக்கான அரிசன நலத்துறை மானியத் தின்மீது ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

தமிழகத்தில் புரையோடிக் கிடக்கிற தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாய மக்களின் வாழ்க்கை வளம் பெறவும், வாழ்வு மலரவும் தமிழகத்தின் முதலமைச்சர் அவர்களும், இந்த இலாக்காவை நிர்வகித்துவரும் மாண்புமிகு அம்மையார் அவர்களும் சரியான முறையில் நல்ல திட்டத்தைத் தீட்டி, தமிழகம் முன்னேற வேண்டுமென்று பணியாற்றி வருவதற்காக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, வேலைவாய்ப்பைப் பார்க்கும்போது, மற்ற மாநிலங்களைவிட நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு 18 சதவீதம் கொடுக்க வேண்டுமென்று உருவாக்கினாலும், நம்முடைய செகரடேரியட்டில் பணியாற்றுபவர்களைப் பார்க்கும்போது தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த மக்கள், போதுமான அளவில் இல்லையென்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு குடிநீர்ப் பிரச்சினையை எடுத்துக் கொண்டால், கிராமங்களை முன்னேற்றுகின்ற அளவுக்கு திட்டம் அமைக்கப்படவில்லை. நகரம்தான் முன்னேறுகிறது. ஊராட்சி ஒன்றியங்களும், ஊராட்சி மன்றங்களும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குக் குடிநீர்ப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதிலே சரியான நாட்டம் காண்பிக்கவில்லை. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குச் சரியான முறையில் குடிநீர்ப் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டுமென்று பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. சி. நரசிம்மன்: ஆன் எ பாயின்ட் ஆஃப் ஆர்டர் சார், அரிசனங்களுக்கு 18 சதவீதம் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த மானியத்திலே 90 சதவீத அரிசன உறுப்பினர்கள்..... (மணியடிக்கப்பட்டது)

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. நா. வீராசாமி): “நோ பாயின்ட் ஆஃப் ஆர்டர்.”

திரு. எம். பன்னீர்செல்வம்: அடுத்தபடியாக, காட்டு இலாகாவைப் பார்க்கும்போது என்னுடைய தொகுதியாகிய ஆம்பூர் பகுதியில் விண்ணமங்கலம் என்ற கிராமத்தில் மூவாயிரம் ஏக்கர் நிலம் தரிசாக இருக்கிறது. அந்த இடத்தை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அவர்களும் நேரிடையாகச் சென்று பார்த்திருக்கிறார்கள். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களும் அதைப் பார்த்து, ஏழை அரிசன மக்களுக்கும், பிற்பட்ட மக்களுக்கும் பிரித்துக் கொடுத்தால், உணவு நிலைமையைச் சீர்திருத்துவதற்கு வசதியாக இருக்கும், அரிசன மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கும் சௌகரியமாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1971 தூலை 26] [திரு. எம். பன்னீர்செல்வம்]

வட ஆர்க்காடு மாவட்டம் வறட்சியால் பின்தங்கிய மாவட்டமாக இருக்கிறது என்பது சர்க்காரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. பிற்பட்ட சமுதாயத்தினரும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களும், அரிசன மக்களும் அங்கே வாழ்கிறார்கள். அந்தச் சமுதாய மக்களைப் பார்க்கும்போது நாம் விலைவாசிகளைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டிய நிலைமை இருக்கிறது. உணவுத் தானியங்களின் விலை கட்டுக்கடங்காமல் இன்றையதினம் ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது. இதனால் அந்தப் பகுதி மக்கள் மிகவும் அல்லலுப்படுகிறார்கள். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு நல்வாழ்வு காட்ட வேண்டும் என்று பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் மின்சார இலாகாவில் பணியாற்றக்கூடிய அதிகாரிகள் டி. சி. எஸ். வேலைக்குப் போடுகிறவர்களை அடுத்த மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவே தேர்ந்தெடுக்கிறார்கள். அந்த மாவட்டத்தில் இருக்கிற மக்களுக்கும், குறிப்பாக அரிசன மக்களுக்கும் டெம்பரரி கேஷுவல் லேபர் வேலை போட்டுத் தர வேண்டும். அதிகாரிகள் தங்களுக்கு வேண்டியவர்களைப் போட்டுக் கொள்கிறார்கள். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இதில் கொஞ்சம் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என்று பணிவுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உபகாரச் சம்பளம் கொடுப்பதற்காக கடந்த 1971-ம் ஆண்டு 1 லட்சம் பாரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. ஆனால் இன்றையதினம் 30 ஆயிரம் பாரங்கள்தான் வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உபகாரச் சம்பளப் பாரங்களை உடனடியாகக் கொடுத்தால் ஏழை அரிசனங்கள் புத்தகங்கள் வாங்குவதற்கும், பேனா, பென்சில் போன்ற பொருள்கள் வாங்குவதற்கும் வசதியாக இருக்கும். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள், பாரங்கள் உடனடியாகக் கிடைக்க வழிவகை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எந்த மாநிலமும் செய்யாத சாதனைகளை இந்த மாநிலம் செய்திருக்கிறது. மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும், அம்மையார் அவர்களும் இந்தத் திட்டத்தைச் சிறப்போடு செய்திருக்கிறார்கள் என்று கூறி, அவர்களைப் பாராட்டி, இந்த மானியத்தை வரவேற்று என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

DR. H. V. HANDE : Hon. Mr. Chairman, Sir, in support of the cut motion given on behalf of the Swantantra Party, I wish to offer a few remarks.

At the very outset I would request the Hon. Minister to give careful consideration to a request which I have made inside the House on several occasions, namely, with regard to the life history of Dr. Ambedkar. I had wanted the Hon. Minister to introduce the life history of Dr. Ambedkar as a Chapter in the regular text books of students of high school or middle school in Tamil Nadu. I had mentioned it several times and, several times brought about a cut motion last year, when I was roughly given almost an assurance that it would be done.

[Dr. H. V. Hande]

[1971 சூலை 26]

Another point which I would like to stress is this. I had given another cut motion in the Demand of the Legislature that the portrait of Dr. Ambedkar could also be kept inside the Assembly because it was Dr. Ambedkar and before him it was Mahatma Gandhi who really fought for the uplift the Harijans. In fact Mahatma Gandhi practically gave away the later half of his life in spite of the difficulties and for the sake of the Harijans and later on Dr. Ambedkar came into the scene. Mahatma Gandhi was trying to get some sort of more benefits for the Harijans. But Dr. Ambedkar said 'it is not sufficient. We should fight for the rights of Harijans'. Therefore, the ideology of Dr. Ambedkar should be properly propagated. That is what I have been saying for a number of years. I hope and trust that the Hon. Minister will give proper consideration to this point.

Another thing I would like to stress in this context is this. Unless all the caste Hindus go all out and try to mingle socially and encourage inter-caste marriage on a large scale, there is a grave danger to Hinduism itself. That is the most important point which I would request my brothers here to insist. Hinduism can no longer be the private domain of a section of Hindus or the upper crust of caste Hindus. It is the duty of every Hindu to take effective and drastic steps to make every Harijan emotionally, culturally and actively involve himself in the stabilisation and growth of Hinduism. That is an important point which I would request all my brothers to give careful consideration to. I would like to give a note of warning. If this is not done here and now, I am afraid a time may come when Harijans will completely disassociate themselves from Hinduism and they should have legitimately done so because they can no longer be second class or third class Hindus.

Then I would try to strike a note of warning to friends in this State. I am also impatient to see the sight of a caste Hindu and a Harijan walk side by side and like Dr. Martin Luther King and another, enter a temple together. It may look like a fanciful dream now but if this dream is not converted into a reality, I am afraid the very religion of Hinduism may be wiped out, as the majority of Hindus is Harijans. A social reform in this direction on a war footing is the need of the hour. When it is possible for every Christian and Muslim to take every Christian or Muslim along with him or her in the correlation of the religion, to develop a totality of identity with his own religion, it must be possible to develop this sort of ideology among the Hindus also.

I would like to point out certain other marginal defects with regard to administration. One is, the Harijan Development Department itself is not taking active interest in the problem of Harijans. Whenever persons cite the problem of Harijans, there is a sort of secondary importance given.

1971 சூலை 26]

[Dr. H. V. Hande]

I would request the Department concerned whenever M.L.As. go and meet them, whenever M.L.As. try to ventilate their grievances, irrespective of what type of M.L.As. they are, they may be Harijans or non-harijans, it does not matter,—I wish to strike a note of warning here—Every one concerned should treat them with all respect and courtesy because they are fighting for a cause. That is one point.

I now come to the Harijan Hostels. There is one Harijan Hostel, Salter Hostel, in my constituency. But I understand that the Harijan hostels are not run on the lines on which they ought to be run. So I request the Hon. Minister to appoint a high-ranking officer in her Department to go round and test-check a few hostels without informing the inmates or the administrators to find out how exactly they are run. If the Hon. Minister does it, she will be in for some shocks.

Then I come to the crash programme in certain areas. Hon. Members are always ventilating their grievance that the fund allotted for the Harijans are very low, less than Rs. 6 crores. In this connection, I would suggest that it would be better if we select a few areas in certain districts like Ramanathapuram and try to develop these areas intensively so that we can see whether it is possible to bring the standard of living of the Harijans on a par with that of the Caste Hindus. If it is possible to do it, then we can spread it to other areas. Otherwise, we cannot get rid of the great depression prevailing in the depressed classes.

Then I come to the most important problem. It relates to the serious repercussions that scrapping of prohibition will have over the fabric of the Harijan society. This is a very vital matter and we are now investing less than Rs. 6 crores on them. But we are likely to take back from the Harijans through the scrapping of prohibition about Rs. 10 to Rs. 15 crores. So, I request the Hon. Minister to forget about the politics and in all persuasiveness I request the Hon. Minister to consider the serious repercussions that it will have on the fabric of the Harijan society. The Government while giving these amounts by way of grants, will definitely take back from them more than this amount by the scrapping of prohibition. It is something like giving water in a mud-pot, which has a hole. Whatever amount of water you may pour, the whole thing will go away. A clear and stray dent is now sought to be created in their society because it is the Harijans who will ultimately be bearing the heavy cross of the Abkari Act which is going to be revived as also the burnt of the hazards of the scrapping of prohibition. This has been uniformly realised by Gandhiji, Anna, Kamaraj and Rajaji. I request the Hon. Minister to give serious consideration to this matter and see that the Harijans are not ultimately ruined.

As I have promised Mr. Chairman, I have only briefly touched on the points and I request the Hon. Minister to give weighty consideration to them. Thank your, Sir.

[1971 தூலை 26]

* திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : சேர்மன் அவர்களே, இந்த அரிசன மானியத்தின்மீது என்னுடைய அபிப்பிராயங்களையும் சில கருத்துக்களையும் கூற விரும்புகிறேன். ஆண்டுதோறும் இந்த அரிசன மானியத்திற்காக வேண்டி அதிகப்படுத்திக் கொண்டே போகிறோம் நிதி ஒதுக்கையிலே.

ஜாதி ஒரு தொழிலின் அடிப்படையிலே அதன் காரணமாக ஏற்பட்டது என்பதை நாம் மறுக்க முடியாது. இருந்தாலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்று குறிப்பிடும்பொழுது தாழ்த்தப் பட்டவர்களில் சப்-செக்டர் என்ற முறையிலே பல துறைகளிலே உள்ளவர்கள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள். ஜாதி ஒழிய வேண்டுமென்றால் அவர்கள் கல்வித் துறையிலே முன்னேற வேண்டுமென்பது முதற் குறிக்கோள்.

டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். பல மகான்கள் வந்தார்கள், சென்றார்கள். ஆனால் எங்களுடைய நிலைமை மாறாமல் இருக்கிறது. உய்விக்க வந்தவர்களும் உழைக்க வந்தவர்களும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களிடம் செல்வாக்குப் பெற்றார்களே தவிர செய்தது ஒன்றுமில்லை என்று கூறினார்கள். ஆனால் செய்தது ஒன்றுமில்லை என்ற அளவுக்கு நாம் இன்றி இல்லை. இந்த மானியத்திற்காகத் தரப்பட்ட குறிப்பிலே நன்றி மறப்பது நன்றன்று என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. செய்கின்ற பற்றுக்கு நன்றியை மறக்காமல் இருப்பது எல்லா இனத்தாருக்கும் பொறுத்தம் தான், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு மாத்திரம் நன்றி தனிப் பொறுப்பாக இருக்க முடியாது.

திரு. கூர்மையா அவர்கள் குழுவின் தலைவராக இருந்து தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு என்ன என்ன செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு ரிப்போர்ட் கொடுத்தார். அதற்குப் பிறகு சமீபத்திலே திரு. இளைய பெருமாள் ரிப்போர்ட்டும் வந்திருக்கிறது. திரு. கூர்மையா, ரிப்போர்டிலிருந்து இன்றுவரை நாம் பார்க்கும்பொழுது அத்தியாவசியமாக எந்தத் துறையிலே அரிசன மக்கள் முன்னேற வேண்டுமென்றால் கல்வித் துறை, மருத்துவ வசதி, சுகாதார நிலைமை, வீட்டு மனைகள், பயிரிட நிலங்கள், குடிநீர் இவைதான் அத்தியாவசியமாக இருக்கின்றன. எங்கே சென்றாலும் கிராமங்களிலே பார்க்கும் பொழுது குடிநீர் இல்லாமல் அந்த மக்கள் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்தால் குடிநீர் அத்தியாவசியத் தேவையைக் கூட நாம் நிறைவேற்ற முடியாத நிலைமையில் இருக்கிறோம்.

என்னுடைய ஸ்ரீரங்கம் தொகுதியிலே மல்லாச்சிபுரம் என்ற கிராமத்திலே 43 வீடுகள் 26—1—1971-ஆம் தேதியன்று தீப்பிடித்து எரிந்துவிட்டது. தீப்பிடித்து எரிந்த வீடுகளுக்கு 80 ரூபாய் கொடுக்கிறோமென்றால் அந்த இடத்தைப் பொறுத்தவரையில் அப்படி 30 வீடுகளுக்குத்தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் 13 வீடுகளுக்குக் கொடுக்கப்படாமல் இருக்கின்றன. அதைப்பற்றி அரசாங்கத்திற்கு எழுதியிருக்கிறோம். அந்தத் தகவல் என்ன ஆயிற்று என்று தெரியவில்லை. அந்த ஏழை மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு நடுவீதியிலே அவதிப்படுகின்றார்கள். அரசு அதைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1971 சூலை 26]

[திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்]

நிலங்கள் தரப்படுகின்றது என்று சொல்கிறார்கள். பத்திரிகையிலே வருவதைப் பார்த்தால் தமிழக அரசு நிலப்பட்டாக்கள் பல வழங்கியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்த வீட்டுப் பட்டாக்கள் பெற்றவர்கள் 2 லட்சத்து 71 ஆயிரத்து 478 பேர்கள், வழங்கப்பட்ட நிலம் 8,505 ஏக்கர் என்றும் நிலப்பட்டாக்களைப் பொறுத்தவரையில் 1 லட்சத்து 91 ஆயிரத்து 601 பேர்கள், வழங்கப்பட்ட நிலம் 3 லட்சத்து 80 ஆயிரத்து 264 ஏக்கர் என்று பொதுவாக இருக்கின்றது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு எவ்வளவு நிலம் அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது என்று போடாமல் பொதுவாகக் குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது. தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் தொகை அதிகப்படியாக இருக்கிறது. அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நிலங்கள் பற்றி குறிப்புகள் கொடுக்கப்படவில்லை. அமைச்சர் அவர்கள் பதில் கூறும்பொழுது இதைப்பற்றிக் குறிப்பிட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கல்வித் துறையிலே நிதி வழங்கப்படுகிறது. வடஆற்காடு மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தால் புது கிராமங்கள் 300 கிராமங்கள் இருக்கின்றன. பழங்குடி மக்கள் கிராமங்கள் 25-க்கு வழங்கப்பட்ட வீட்டு மனைக்காக விலைமதிப்பு 933 மனைகளும் பழங்குடியல்லாத பிற மக்களுக்கு 10,731 மனைகளும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. பழங்குடி மக்களுக்கு மனை வீடுகள் வழங்கியதன் மதிப்பு 2 லட்சத்து 83,431 ரூபாய். மற்றவர்களுக்காக வழங்கியதன் மதிப்பு 21 லட்சத்து 94 ஆயிரத்து 804. கல்வி உதவிப் பணம் 3½ லட்சம், பழங்குடி மக்களுக்கு ரூ. 74 லட்சம், தொகையும், பழங்குடி மக்கள் அல்லாத 1½ லட்சம் பேர்களுக்கு ரூ. 214 லட்சம் தொகையும் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்றால் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு நியாயம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்க வேண்டும்.

ஒரு சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக இந்தத் துறை லேபர் டிபார்ட்மெண்டிலே இருந்தது. இதை நான் ஏன் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் இந்த எஸ்டாபிளிஷ்மெண்டிற்காக என்று லேபர் டிபார்ட்மெண்டிலே தனிப்பட்ட தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது அந்த எக்ஸ்பெண்டிச்சரையும் அரசாங்கம் இதிலே எடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அரிசன டிபார்ட்மெண்டிலிருக்கின்ற எஸ்டாபிளிஷ்மெண்ட் செலவிற்காக மற்ற எஸ்டாபிளிஷ்மெண்ட்களுக்காக ஒதுக்கப்படுகின்ற விதமாக அரிசன டிபார்ட்மெண்ட் உத்தியோகஸ்தர்களுக்காகவும் தனியாக நிதி ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கடன்கள் பல துறைகளிலே அவர்களுக்குக் கொடுப்பதாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். மானியமாகவும், கடனாகவும், வட்டியில்லாத் கடனாகவும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பல இடங்களில் திருப்பி வாங்கப்படும்பொழுது, பம்பு செட்டுகளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கடனைத் திருப்பிக் கட்டாவிட்டால் அந்தப் பம்பு செட்டுகளையே கழற்றிக் கொண்டு போய்விட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி ஒரு ஏழை விவசாயி விவசாயம் செய்யும்பொழுது அந்தச் சமயங்களில் கழற்றிக் கொண்டு போய்விட்டால் எப்படி அந்த ஏழை மக்கள் விவசாயம் செய்ய முடியும், எப்படிக் கடன்களைத் திருப்பிக் கொடுப்பார்கள்.

[திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்]

[1971 சூலை 26]

என்பதை உணர்ந்து பார்க்க வேண்டும். ஆட்சித் தலைவரைக் கேட்டால், அரசாங்கத்தின் உத்தரவு, கடன்களைக் கொடுக்கா விட்டால், பம்பு செட்டுகளைக் கழற்றிவிட வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள். ஆட்சியாளர்களுக்கு உத்தரவு போட்டு கடன்களைக் கொடுக்கிறோம். உதவி செய்கிறோம் என்று சொல்வதில் அர்த்தமே யில்லை என்பதைக் கூறிக் கொள்கிறேன்.

வீடு கட்டிக் கொடுக்கும்பொழுது நல்லமுறையிலே கட்டிக் கொடுக்க வேண்டும். இங்கு பேசிய மதிப்பிற்குரிய திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்கூடக் கூறினார்கள், அரிசன மக்களுக்குக் கட்டும் வீடுகள் அரிசன இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் இல்லாத மற்ற இன ஜாதிக்காரர்கள் இருக்கும் பகுதிகளில் கட்டப்பட வேண்டும், அப்படிக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஒன்று சேர்த்து ஜாதியை ஒழிக்க வேண்டுமென்றால் அது ஒரு வகை என்று கூறினார்கள். அது உண்மை. அப்படிக் கட்டினால்தான் அந்த மக்களுக்கும் சேர்ந்து பழக வாய்ப்பு ஏற்படும், ஜாதிபேத வித்தியாசங்கள் நீங்கும், கீழ் வெண்மணியில் நடந்ததைப்போல் நடக்காமல் இருக்க சந்தர்ப்பங்கள் இருக்கும். அந்தச் சம்பவத்தை நினைத்து அரிசன மக்கள் இன்றைக்கும் மிகவும் பயந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பல நல்ல காரியங்களுக்குத் திட்டம் வகுத்திருக்கிறோம் என்று கூறப்படுகிறது. அரிசன மாணவ மாணவியர்கள் இருக்கும் ஹாஸ்டல்களைப் பார்த்தால் அதற்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் பணத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் அவர்களுக்கு உள்ளபடியே சத்துணவு கொடுக்கப் படுகிறதா என்பதைப் பார்க்கும்பொழுது ஏதோ காண்டிராக்ட் மூலம் விட்டுவிட்டு அந்தக் காண்டிராக்டர்கள் கொண்டு வந்து போடும் கறிகாய்களைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டு படிக்கவும் வேண்டுமானால் அவர்களுடைய உடம்பும் பாதிக்கப்படுகிறது. அவர்களின் பெரும்பான்மையானவர்களுக்கு உடல்நிலை அடிக்கடி கெட்டுப் போவதால், இந்த உணவு முக்கியமானது, அது ஒழுங்காகக் கொடுக்கப்படுகிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். இல்லையென்றால் சாப்பாடு போடுகிறோம், ஹாஸ்டல்களை விருத்தி செய்கிறோம் என்று சொல்வதிலே பிரயோஜனமில்லை. கொடுப்பது நல்ல முறையில் கொடுக்கப்படுகிறதா என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். தனிப்பட்ட துறையிலே சோஷியல் ஒர்க்கர்ஸ் போட்டுப் பார்த்தாலும் நல்லது. ஏனென்றால் பலர் இந்தத் துறையிலே Service செய்ய ஆவலாகயிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அந்த வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கலாம், இல்லையென்றால் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் கூறியதைப்போல் தனி ஆபீசரைப் போட்டாலும் பரவாயில்லை என்று நினைக்கிறேன். ஏனென்றால் அது மிகவும் அத்தியாவசியமானது.

மற்றொன்று, ஏழை ஹரிஜன மாணவ மாணவியர்கள் படித்துத் தேர்ந்த பிறகு கல்லூரிகளில் சீட் கிடைக்காத கஷ்டத்தைப் பார்க்கும்பொழுது அவர்களுக்குக் கல்வித்தரம் உயர வேண்டும், சமுதாயத்திலே அவர்கள் வாழ வேண்டுமென்று நமக்கு நல்லெண்ணமிருந்தாலும்கூட, இந்த அட்மிஷன் சமயங்களிலே அவர்கள் படுகின்ற பாடு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. குறிப்பாக அரிசன மாணவ

1971 சூலை 26] [திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்]

மாணவியர்கள் இத்தனை மார்க்குகள் எடுத்தால், கண்டிப்பாக அவர்களுக்குப் பரீட்சையில் கிடைக்கின்ற மினிமம் மார்க் என்று ஸ்டேட்டிஸ்டிக் எடுத்து, குறிப்பாக கடைசியாக எடுத்துக் கொள்ளும் மாணவ மாணவியர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு எந்த அளவில் சீட்டுகள் கொடுக்க வேண்டும், எவ்வளவு மார்க் வேண்டும் என்பதை ஓரளவு நிர்ணயித்துவிட வேண்டும். அப்படி நிர்ணயித்தால்தான் இந்த மார்க் கிடைத்தால்தான் அனுமதி கிடைக்கும் என்ற நல்ல முடிவுக்கு வந்துவிடுவார்கள். அதற்குமேலே மாணவர்கள் கஷ்டப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை.

அத்துடன், இங்கே எங்கள் கட்சியின் சார்பிலே எங்கள் தலைவர் திரு. பொன்னப்ப நாடார் அவர்கள் கொடுத்திருக்கின்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை யொட்டி ஒன்று முக்கியமாகக் கூற வேண்டும்.

To discuss about the delay in the acquisition of land for the Harijans in Kadiapattanam village, Kalkulam taluk, Kanyakumari district. என்று இருக்கிறது. இந்த இடத்திலே ஏற்கனவே நிலத்தை ஆர்ஜிதம் செய்து கொடுப்பதற்கெல்லாம் ஏற்பாடாகி அந்த நிலத்திற்குச் சொந்தக்காரர்கள் கோர்ட்டுக்குச் சென்று கோர்ட்டில் கேஸ் டிஸ்மிஸ் ஆகிவிட்டது. டிஸ்மிஸ்ஸான பிறகு அரசு எடுக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கும்போது Stay of acquisition proceeding செய்ய வேண்டுமென்று நிலச்சொந்தக்காரர்கள் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, ஆவன செய்து முதலில் எடுத்த பிரகாரம், எடுத்த நிலத்தை அவர்களுக்கு, ஏழைகளுக்குக் கொடுத்தாக வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை எனக்கு அளித்த தலைவரவர்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

* மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து: சட்டப் பேரவை மாற்றுத் தலைவரவர்களே, இந்த மானியக் கோரிக்கையின் மீது பலரும் பேச வேண்டுமென்ற விருப்பத்திற் கிணங்கத்தான் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட நேரத்தையும் தாண்டி இந்த விவாதத்திலே அனைவரும் கலந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிகிறோம்.

சாதாரணமாகவே, இந்த விவாதத்தில் பலரும் பங்கு கொள்ள விருப்பம் காட்டுவதிலேயிருந்து நமது மாநிலத்திலே இருக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களது நல்வாழ்வில் அனைவரும் எவ்வளவு அக்கறை காட்டுகிறார்கள் என்பதையே அது எடுத்துக் காட்டும். இந்த அரசும் அதற்கேற்ற வகையில் படிப்படியாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் அதிகப்படியாக நிதி ஒதுக்கீடு செய்து இந்த மக்களது நல்வாழ்விற் காக நல்ல திட்டங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டு வருகிறது என்பதை இந்தச் செயல்களின் மூலமாக நிச்சயமாக அனைவரும் அறிவார்கள். கழக அரசு 1967 ஆம் ஆண்டு பொறுப்பேற்றபோது அரசின மக்களது நல்வாழ்விற் காகவும், பின்தங்கிய மக்களது நல்வாழ்விற் காகவும், ஒன்றாக இருந்த இலாக்காவைத் தனித்தனியாகப் பிரித்து,

[திருமதி சத்தியவாணிமுத்து]

[1971 சூலை 26]

பின்தங்கிய மக்கள் நல்வாழ்விற்காகத் தனியாகக் குழு அமைத்து ஆராய்ந்து பரிசீலனை செய்து அதன்மூலம் பல திட்டங்களைத் தீட்டி இன்றைக்கு அரசு முடிந்தவரை செயலாற்றிக் கொண்டு வருகிறது. இங்கு பேசியவர்கள் தனியாக இப்படிப்பட்ட இலாக்கா இருக்க வேண்டுமா என்று பேசினார்கள், மதிப்பிற்குரிய திரு. பாலசுந்தரம் அவர்கள்கூடப் பேசினார்கள். சமுதாயத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்கின்ற வரையிலும் இலாக்கா இருக்கத்தான் வேண்டும். இன்னமும் எத்தனையோ ஆண்டுக்கால முயற்சியிலும் ஜாதிகள் ஒழிக்கப்படவில்லை, பின்தங்கிய, தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் நிலை உயர்த்தப்படவில்லை, வாய்ப்புகள், வசதிகள் உள்ளவர்கள் தங்கள் வாழ்வில் முன்னேறிக் கொள்கிறார்கள் என்ற நல்ல ஒரு பாடத்தின் அடிப்படையில்தான் நாம் இத்தனை ஆண்டுக் காலமாகக் கண்டோம்.

ஒதுக்கப்பட்ட தொகை போதாது என்றும், அதிகப்படியான தொகைகள் ஒதுக்கித் தர வேண்டுமென்றும் கேட்டிருக்கிறார்கள். அதை நாங்களும் உணர்கிறோம். நிதிநிலைக்கு ஏற்ற அளவில் ஒவ்வொரு இலாக்காவிற்கும் எந்தெந்த அளவில் ஒதுக்க முடியுமோ அந்த அளவில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டு, வந்திருக்கின்ற இந்த மானியத்தில் மிக நல்ல திட்டங்களுக்காக நிதி ஒதுக்கிடு செய்திருக்கிறோம். தொழில் முன்னேற்றத்திற்காகவும், அவர்களின் வாழ்க்கை மேம்பாட்டிற்காகவும், குடிதண்ணீருக்காகவும், மின்சார வசதிக்காகவும் எந்த அளவில் அதிகப்படியான நிதி ஒதுக்கிடு செய்திருக்கிறோம் என்பதை அந்தந்தத் தனிப்பட்ட இனங்களிலே பார்த்தால் பொதுவாக நிச்சயமாக உணர முடியும்.

உபகாரச் சம்பளத்தின் உயர்வில் அதிக உயர்வைக் காண முடியவில்லை என்று சொன்னார்கள். 1969-70-இல் ஃபீர் மெட்ரிக்குக்கான ஸ்காலர்ஷிப் 3,52,899 பேர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். ஆனால் 1970-71-இல் 3,87,847 பேர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். அதே போல் மலைவாழ் மக்களுக்கு 1969-70-இல் 15,477 என்றால் 1970-71-இல் 21,432 பேர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். ஆக இப்படி ஆண்டு ஒன்றுக்கு அதிகப்படியான வகையிலே அள்ளிக் கொடுக்கின்ற திட்டங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டு வருகிறோம்.

பி.ப.
2-00.

குடிதண்ணீர் வசதிக்காக இன்றைக்கு அரசு 17 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறது. குடிதண்ணீருக்காக 1970-71-ல் ஒதுக்கப்பட்ட தொகை ரூ. 8.2 லட்சம் ரூபாய்; 1971-72-ல் இப்போது ஒதுக்கியிருப்பது 17.2 லட்சம் ரூபாய். ஏறத்தாழ இரட்டிப்பு மடங்கு அதிகப்படியான தொகையை ஒதுக்கியிருக்கிறோம். மின் இணைப்புக் காசு சென்ற 1970-71-ல் 20.02 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி இந்த ஆண்டு 13.50 ரூபாய்தான் ஒதுக்கியிருந்தாலும், இதுவரை மின் விஸ்தரிப்பு செய்யப்பட்ட பகுதிகள் அனைத்திலும் தாழ்த்தப்பட்ட பகுதி மக்கள் வாழும் பகுதிகளுக்கு மின் இணைப்புக் கொடுத்தாகிவிட்டது. இவை எல்லாம் அரசாங்கம் தாகைவே பார்த்து செயல்பட்டு வருகின்ற திட்டங்களாகும்.

தொழில் முன்னேற்றத்திற்காக 10 லட்சம் ரூபாய் கொடுக்கிறோம். கடந்த ஆண்டு 2 லட்சம் ரூபாய்தான் கொடுத்தோம்.

1971 சூலை 26] [திருமதி சத்தியவாணிமுத்து]

மாணவர்களுடைய கல்வியில் அக்கறை காட்டி எவ்வளவோ ஆண்டுகளாக அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் பணம் உயர்த்தப்பட வேண்டுமென்று எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் பரிந்துரை செய்தார்கள். இந்த ஆண்டு மருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்கள், பொறியியல் கல்லூரி மாணவர்கள், விவசாயக் கல்லூரி மாணவர்களுக்கெல்லாம்கூட கடன் கொடுப்பதற்காக ஒரு லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அவர்களுக்கு வட்டி இல்லாத கடன்களைக் கொடுத்து அவர்கள் படித்து பதவிக்கு வந்த பிறகு திருப்பித் தரும் அளவுக்குக் கடன் தரப்படுகிறது.

9-ம் வகுப்பிலிருந்து 11-ம் வகுப்புவரை படிக்கும் மாணவர்களில் தேர்ச்சி பெற முடியாத, தோல்வியுற்ற மாணவர்களுக்குச் சிறப்புப் பயிற்சி அளிக்க ஒரு லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நில ஆர்ஜிதம் செய்வதிலும், தனியாக விவசாயத்திலே அக்கறை காட்ட வேண்டுமென்பதற்காக லாண்ட் காலனேசேஷன் ஸ்கீமை ஏற்கனவே இருந்த அரசு உருவாக்கியது என்றாலும் அப்போது நல்ல நிலங்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை. எவ்வளவு உரம் போட்டாலும் அந்த நிலங்களிலே வளர்ச்சியைக் காண முடியவில்லை. அதற்காக ஒரு ஸ்பெஷல் ஆபீசரைப் போட்டு, இருக்கின்ற இந்தத் திட்டங்களைச் சரியான முறையில் நிர்வகிக்க வேண்டுமென்று இந்த அரசு முடிவு எடுத்திருக்கிறது.

வேலை வாய்ப்பைப் பொறுத்தவரை மத்திய அரசு 23 சதவிகிதம் ஒதுக்கியிருக்கும்போது நம்முடைய அரசு 18 சதவிகிதந்தான் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு ஒதுக்கியிருக்கிறது என்றார்கள். மத்திய அரசைப் பொறுத்தவரை பின்தங்கிய வகுப்பினர் என்ற பட்டியல் தருவது ஷெட்யூல்டு காஸ்ட் அண்டு ஷெட்யூல்டு டிரைபஸ்தானே தவிர வேறல்ல. அரசியல் சட்டத்தில் இவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட் டிருப்பதற்கேற்ப நிதி ஒதுக்கீடு செய்கிறார்கள். நம்முடைய மாநிலத்தில் இருப்பது போல் பின்தங்கியவர்கள் என்ற பட்டியல், மத்திய அரசில் தனியாகக் கிடையாது. அரசியல் சட்டம் உருவாகும் வரை “ஷெட்யூல்டு காஸ்ட்ஸ்”, “ஷெட்யூல்டு டிரைபஸ்” என்பவர்கள் தீண்டாமைச் சட்டத்திற்கு உட்பட்ட இனங்கள் என்று தான் இந்தச் சமுதாயத்திற்குப் பெயர் இருந்தது. பிறகுதான் ஷெட்யூல்டு காஸ்ட்ஸ், ஷெட்யூல்டு டிரைபஸ் என்று வந்தது.

தமிழில் அனுபந்த ஜாதியினர் என்று கூறுகிறார்கள். மத்திய அரசு 23 சதவிகிதம் இவர்களுக்காக ஒதுக்கீடு செய்கிறார்கள். ஆனால் மாநில அரசு பின்தங்கிய வகுப்பைச் சார்ந்தவர்கள் என்ற பட்டியலை, பொருளாதாரத்திலும், கல்வியிலும், மற்ற வகையிலும் பின்தங்கியிருப்பவர்களின் பட்டியலைத் தனியாகத் தயாரித்திருக்கிறது. இப்படிச் சில மாநிலங்கள் தயாரித்திருக்கின்றன. சுப்ரீம் கோர்ட் தீர்ப்பின்படி இந்த மாதிரிச் சலுகைகள் தந்து ஒதுக்கப்படுவது 50 சதவிகிதத்திற்கு மேல் போகக் கூடாது என்றிருக்கிறது. ஆகவேதான் நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், பின்தங்கிய மக்கள் எண்ணிக்கைப்படி தாழ்த்தப்பட்ட

[திருமதி சத்தியவாணிமுத்து]

[1971 ஜூலை 26]

மக்களுக்குப் 18 சதவிகிதம் என்றும், பின்தங்கிய மக்களுக்கு 31 சதவிகிதம் என்றும் ஆக மொத்தம் 49 சதவிகிதம் பிற்பட்ட, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு என்றும் 51 சதவிகிதம் மற்றவர்களுக்கு என்றும் முடிவு செய்து ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் எண்ணிக்கைக் கணக்கைப் பார்க்கும்போது நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை 53 சதவிகிதம் பிற்பட்ட மக்கள்தான் இருக்கிறார்கள்? சதவிகிதக் கணக்குப்படி கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் பின் தங்கிய மக்களுக்கு இன்னும் அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். இதை யெல்லாம் மனத்தில் கொண்டுதான் அரசாங்கம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு 18 சதவிகிதம் என்றும், பின்தங்கிய மக்களுக்கு 31 சதவிகிதம் என்றும் நிர்ணயித்து ஒதுக்கீடு செய்திருக்கிறது.

இப்போது அரசாங்கம் நல்லபல உத்தரவுகளை அனுப்பியிருக்கிறது. அதே போன்று நலத்துறை இலாக்காவிலும் மற்ற இலாகாக்களிலும் இவை எல்லாம் சரியானபடி நிறைவேற்றப்படுகின்றனவா என்பது கண்காணிக்கப்பட்டு வருகிறது. நான் எவ்வளவோ முறை இந்த மன்றத்தில் சொல்லியிருக்கிறேன். அரசாங்க இயந்திரம் உருவாக்கப்பட்ட காலத்தில் இந்தச் சதவிகிதம் கிடையாது. ஆகவே, முழுக்க முழுக்க ஒவ்வொரு இலாக்காவிலும் இந்தச் சதவிகிதம் பூர்த்தியாக வேண்டுமென்பது இலகுவான காரியம் அல்ல. ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஒவ்வொரு இலாக்காவுக்கும் காலியாகும் இடங்கள் ஐந்து, பத்து என்ற அளவில்தான் இருக்கும். அதிலே இந்தச் சதவிகிதக் கணக்குப் பார்க்கும்போது ஒரே இடங்கள் கூடக் கிடைக்காது. ஆனால் ஒதுக்கிய இடங்களுக்குக் கூட இந்த ஆண்டு ஆள் வரவில்லை என்றால் அடுத்த ஆண்டு அதைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும், எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் அவர்களைத் தகுதியற்றவர்கள் என்று அனுப்பக் கூடாது என்றெல்லாம் கூறியிருக்கிறோம். மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு இருக்கும் அக்கறை அரசாங்கத்திற்கும் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

ஐ.ஏ.எஸ். டிரெயினிங் சென்டர் நீண்டகாலமாக நம்முடைய மாநிலத்தில் நடைபெற்று வருகிறது. எவ்வளவோ பேர் பயிற்சிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருந்தாலும் பதவிக்கு அனுப்பப்படவில்லை என்று சொன்னார்கள். அது பற்றிப் பாராளுமன்றத்தில் கூட எடுத்துப் பேசப்பட்டது. அதிலெல்லாம் அரசாங்கம் அக்கறையோடு கவனித்துப் பல பேருக்கு வேலை கொடுக்க வேண்டுமென்று ஷற்படுத்தி வாங்கிக் கொடுத்து வருகிறது. ஐ.ஏ.எஸ். டிரெயினிங் முழுக்க முழுக்க மத்திய அரசாங்கத்தின் துணைகொண்டு நடத்துகிறார்கள். இப்போது புதிதாக குரூப் ஒன், குரூப் டூ காம்படிடிவ் எக்சாமினேஷனைப் பொறுத்தவரை தமிழ்நாடு பப்ளிக் செர்விஸ் கமிஷனுக்குச் செல்லுகிறவர்கள்கூட அதிலே பயிற்சி பெற வேண்டுமென்ற புதிய மாற்றத்தை இந்த ஆண்டு செய்ய மாநில அரசு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது.

1971 சூலை 26]

[திருமதி சத்தியவாணிமுத்து]

அதேபோன்று தேசியமயமாக்கப்பட்ட பாங்குகள், எல்.ஐ.ஸி. இவைகளில் பணியாற்றுகிறவர்களுக்கு இந்த சென்டரில் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்த அரசு உத்தரவு போட்டிருக்கிறது. இந்தப் பணிகளில் செல்கிறவர்களுக்கு இந்தப் பயிற்சி நிலையத்தில் பயிற்சி பெற்று, தேர்வு பெற்று, பெரிய உத்தியோகங்களில் அமர்த்த அரசாங்கம் வழிவகை செய்திருக்கிறது.

வேலைவாய்ப்புப் பயிற்சிக்கு 24 சதவிகிதம் நம் அரசாங்கமே கூடக் கொடுக்கிறது. ரூ. 45 ஸ்டைபன்ட் அவர்களுக்குக் கொடுத்து வருகிறோம். அதற்காக நிறையப் பணம் செலவு செய்யப்பட்டு வருகிறது. கிட்டத்தட்ட 12 லட்சம் ரூபாய் வேலை வாய்ப்புப் பயிற்சித் துறைக்காக செலவழிக்கப்பட்டு வருகிறது. எந்த அளவிற்கு கவனத்தோடு நடத்த வேண்டுமோ அந்தளவிற்குக் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது.

அடுத்து, திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சலவைத் தொழிலாளர்களை இந்தப் பட்டியலில் சேர்க்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். சலவைத் தொழிலாளர்கள் பின்தங்கிய வகுப்பினர் பட்டியலில் இருப்பதால், அதை பின்தங்கிய வகுப்பினர் இலாகா அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்து வருகிறார்கள். இந்தப் பட்டியலில் சேர்க்க வேண்டுமென்று எவ்வளவோ ஆண்டுக் காலமாக முயற்சிகள் நடைபெற்று வருகின்றன. அங்கும் இங்கும் மத்தியிலும் மாநிலத்திலும் ஒரே கட்சியின் ஆட்சி என்றிருந்தபோது கூட பெரும் தலைவர் காமராஜ் அவர்கள் முதல் அமைச்சராக இருந்தபோது, இந்த இலாகாவிற்கு மாண்புமிகு கக்கன் அவர்கள் பொறுப்பேற்றிருந்த போது 1965-ல் மாநில அரசு ஒரு சிபார்சு செய்திருக்கிறது. மாநில அரசு சிபார்சு செய்தால் அதை ஒத்துக்கொள்வதாக மத்திய அரசு கூறுவதாகச் சொன்னார்கள். 1965-ல் சிபார்சு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. தீண்டாமை கொடுமைக்கு ஆளாக்கப்பட்டவர்கள்தான் இந்தப் பட்டியலில் வர முடியும்.

பொருளாதாரத் துறையில் அவர்கள் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதால் மோஸ்ட் பேக்வேர்ட் கிளாஸில் சேர்த்து, அதிகப்படியான அக்கறை காட்ட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் அந்தப் பட்டியலில் அவர்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பின்தங்கிய வகுப்பினர் பட்டியலில் சேரப் பொருளாதாரத் துறையில் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவர்கள், கல்வித்துறையில் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவர்கள், என்றெல்லாம் இருக்கின்றன. சமுதாயத்தில் தாழ்ந்த நிலையிலிருப்பவர்கள் என்றல்ல. டெல்லி, ராஜஸ்தான் போன்ற மாநிலங்களில் இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். நம் மாநிலத்தில் கன்னியாகுமரியில் இருந்தார்கள். ஆனால் அங்கெல்லாம் அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள் இன்றைக்கும். நம் மாநிலத்தில் அவர்கள் தோய்த்த ஆடைகளைத்தான் உடுத்திக் கொள்கிறார்கள். திருமணங்களுக்குக் கூட அவர்கள் வந்து சில சடங்குகள் செய்கிறார்கள். அவர்களைத் தீண்டாதார் என்று யாரும் கருதுவதில்லை. ஆகவே அவர்கள் பின்தங்கிய வகுப்பினர் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். நான் இவர்களை இந்தப் பட்டியலில்

[திருமதி சத்தியவாணிமுத்து]

[1971 ஜூலை 26]

சேர்க்கக் கூடாது என்று கருதுவதாக அருள்கூர்ந்து எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம். இந்த விளக்கம் நீண்ட நாட்களாக மத்திய அரசால் தரப்பட்டு வந்திருக்கிற விளக்கமாகும்.

அருந்ததியர்கள் பற்றிச் சொன்னார்கள். செருப்புகள் விலை போகவில்லை. ரிப்பேரில் கிடைக்கக்கூடிய ஊதியம் போதாது என்றால் தானாக தொழில் நடத்த வட்டியில்லாக் கடன்கள் கொடுக்கிறோம். அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

திரு. முனியாண்டி அவர்கள் மதுரையில் ஒரு கல்லூரி விடுதி தேவை என்றார்கள். போதுமான மாணவர்கள் இல்லாததால் கல்லூரி விடுதி இயங்க முடியாத நிலையில், அங்கொரு விடுதியிருக்கிறது. போதிய அளவிற்கு மாணவர்கள் வந்தால் அது இயங்க முடியும்.

திரு. சுப்பையா அவர்கள் நில ஆர்ஜிதத்திற்குப் போதிய அளவிற்கு பணம் ஒதுக்கப்படவில்லை என்றார்கள். இதுவரை 1,90,123 மனைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் 1,15,693 வீடுகள் மட்டுமே இதுவரை கட்டப்பட்டுள்ளன. மீதி 74,430 வீடுகள் கட்டப்படவில்லை. ஆர்ஜிதம் செய்து வழங்கிய பின்னரும் வழக்குமன்றத்திற்குச் செல்கிறார்கள். அதுவரை காத்து நின்று நிலம் ஆர்ஜிதம் செய்யப் படுகிறது. ஆனால் வீடுகள் கட்டப்படவில்லை. ஏன் வீடுகள் கட்டப்படவில்லை என்பதை அறிய வேண்டுமென்று மாண்புமிகு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் தனி வருவாய்த்துறை வாரிய உறுப்பினர் ஒருவரை நியமித்து இதுபற்றி பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று பணித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் சிபார்சு வந்த பிறகு மேற்கொண்டு வீடுகள் கட்டுவதற்கு அதிகப்படியான நிலத்தை ஆர்ஜிதம் செய்வதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்—தலைமை)

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் அவர்களும், அம்மையார் அவர்களும் சொன்னார்கள். வீடுகள் கட்டும்போது ஒன்றாக எல்லோருக்கும் சேர்த்துக் கட்ட வேண்டும் என்று. இப்போதும் அந்தத் திட்டம் இருக்கிறது. 10 சதவிகிதம் மற்ற சமுதாயத்தினருக்கும் சேர்ந்து கட்ட வேண்டும் என்றிருக்கிறது. வீடுகளாக இருந்தாலும் சரி, பள்ளிக்கூடங்களானாலும் சரி, கல்லூரிகளானாலும் சரி, எதுவாக இருந்தாலும் ஹரிஜன மக்களுக்காகச் செய்யப்படுகிற எல்லாத் திட்டங்களிலும் ஒருசில சதவிகிதம் ஹரிஜனங்கள் அல்லாத மக்களுக்கும் சேர்த்துத்தான் செய்யப்பட்டு வருகின்றன.

எல்லோரும் ஒன்றாக ஜாதி வித்தியாசமின்றி வாழவேண்டும், ஜாதி வித்தியாசத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்று பள்ளிகளில் மாணவர்களின் உள்ளங்களில் எழுச்சியான நல்லெண்ணங்கள் வர வேண்டுமென்று செய்கிறோம். அந்த எண்ணம் வருகிறதா என்றால் இல்லை. தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்காக நிலம் எடுக்கும்போது நிலம் உள்ளவர்கள் அதைக் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள், வழக்குமன்றம் செல்கிறார்கள். வழக்கு மன்றத்தில் சாதகமாகத் தீர்ப்புக் கூறப்பட்ட

[1971 சூலை 26]

[திருமதி சத்தியவாணிமுத்து]

பின்பும் வீடுகள் கட்டுவதற்கு விடாமல் தடை செய்கிறார்கள். இன்னும் நாங்கள் பயிரிட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். இப்படியாகச் சொல்லி வீடுகள் கட்ட விடுவது கிடையாது. ஆர்ஜிதம் செய்து கொடுக்கப்பட்ட நேரத்தில் கூட மற்ற ஜாதிக்காரர்கள் கட்டவிடாமல் தடுக்கக்கூடிய விதத்தில் பல வீடுகள் கட்டப்படாத நிலையில் இருக்கின்றன.

இவற்றையெல்லாம் முதலில் பரிசீலனை செய்த பிறகு கட்ட வேண்டிய வீடுகளைக் கட்டிவிட்டு பிறகு ஆர்ஜிதம் செய்வோம் என்ற நிலை இருக்கிறது. ஆகவேதான் ஆர்ஜிதத்திற்காக ஒதுக்கப் பட்டிருக்கும் தொகை குறைவாக இருக்கிறது.

மலிவு வீடுகள் கட்டும் திட்டம் செயல்பட்டு வருகின்றன. ரூ. 940 போதாது என்று சொன்னார்கள், கட்ட வேண்டிய வீடுகள் அதிகமாக இருப்பதால் தொகை குறைகிறது. தொகை குறைவதால் வசதிகள் குறைகின்றன. ஆகவே ரூ. 940 என்பதை ரூ. 1,100 ஆக உயர்த்த வேண்டுமென்று சில மாதங்களுக்கு முன்னால் மாவட்ட நலத் துறை அதிகாரிகளிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். ரூ. 1,100-க்கு ஓரளவிற்கு வசதிப்படுத்திக் கொடுக்க முடியுமென்று நினைக்கிறேன்.

ஆந்திராவில் கட்டுவதுபோல் வேறு மாநிலங்களில் உள்ளது போல் ஆண்டுக்கு 70,000 வீடுகள் கட்ட வேண்டுமென்று திரு. சுப்பையா அவர்கள் சொன்னார்கள். அது அரசின் பரிசீலனையில் இருக்கிறது. நலத்துறை செயலாளர் அவர்கள் கூட சமீபத்தில் ஹைதராபாத் சென்றுவிட்டு வந்தார்கள்.

எஸ்.ஐ.சி. மூலம் நிதி உதவி பெற்று வீடுகள் கட்டுவதாகக் கூறினார்கள். நாமும் அதேபோல் எஸ்.ஐ.சி. மூலம் தொடர்புகொண்டு ஹரிஜன மக்களுக்கு வீடுகள் கட்ட நிதி உதவி செய்வதற்காக அவர்களை நாடுவதாக இருக்கிறோம். அந்தப் பேச்சு வார்த்தைகள் முடிந்தபிறகு எஸ்.ஐ.சி. வழியாக அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க இந்த அரசு முன்வரும்.

அதேபோல் பைனான்ஸ் கார்ப்பரேஷன் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணம் கூட இந்த அரசின் கவனத்தில் இருக்கிறது. அதற்காக தேசியமயமாக்கப்பட்ட பாங்குகளிடம் கூட பேச்சுவார்த்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். பஞ்சாபில் இந்த வகையில் ஒரு சட்டத்தை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். அதையும் பார்த்து, கேரளா விற்கும் சென்று பார்த்த பிறகு நம் மாநிலத்தில் ஒரு பைனான்ஸ் கார்ப்பரேஷன் உண்டாக்க வேண்டுமென்று இந்த அரசாங்கம் விரும்புகிறது. இப்படிப்பட்ட எண்ணங்கள் எல்லாம் அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டு செயலாற்றப்பட்டு வருகின்றன என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. இராஜாங்கம் அவர்கள் பேசும் போது, “தான் கூட குடிசையில் படுத்துக்கொண்டு செல்கிற நிலையில்தான் வீடு வைத்து இருக்கிறேன்” என்று சொன்னார்கள். அது வருந்தத்தக்கது தான். மாண்புமிகு உறுப்பினர் ஓரளவுக்கு மாதம் ஊதியம் பெற்று வாழ்க்கை செலவு என்ன என்பதை அறிந்து இருப்

[திருமதி சத்தியவாணிமுத்து]

[1971 சூலை 26]

பவர்கள். அவர்கள் கூட இன்னும் தன்னுடைய குடிசையை செப்ப
ணிட்டுக் கொள்ளாமல், ஊர்ந்து நுழைகின்ற நிலைமையில்
தன்னுடைய வீட்டை வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்று
சொன்னால், மற்றவர்கள் என்ன செய்வார்கள். அவர்கள் தானே
முயற்சி, எடுத்துக்கொண்டு அந்த நிலைமையைச் சீர்செய்து கொள்ள
வேண்டும். இந்த மாதிரி முயற்சியை அனைவரும் எடுக்க வேண்டும்.
எல்லாவற்றையும், எல்லோருக்கும் அரசாங்கம் தரும் என்று
கொள்வது சரியல்ல என்று கூறிக்கொள்கிறேன். அதற்கு மார்க்கம்
இருக்கிறது. அரசாங்கத்தில் நிதி உதவி பெற்று தன்னுடைய
வீட்டை ராஜாங்கம் அவர்கள் கட்டிக்கொள்ளலாம். வேறு பல
இடத்தில் கடன் பெற்று அந்த வீட்டைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்.
எஸ்.ஐ.சி. மூலமாகக் கொடுக்கும் கடன் திட்டத்தின் மூலமாகவும்
அந்த வீட்டைச் செப்பணிட்டுக் கொள்ளலாம். அவரது நிலையை
மற்றவர்களோடு ஒப்பிடுவது சரியல்ல.

நீலகிரி மாவட்டத்தில் நிலப்பட்டா கொடுக்கவில்லை என்று
சொல்கிறார்கள். நீலகிரி மாவட்டத்தில் தோட்டப்பயிர் வைக்க
வேண்டியிருக்கிறது. இந்த இடத்தில் பட்டா கொடுக்கவேண்டு
மென்று ஓரளவுக்கு அங்கே இருக்கும் மலைவாழ் மக்களுக்குப்
பட்டா கொடுக்கும் அளவுக்கு மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் மூலமாக
பட்டா கொடுக்கும் முறை வைத்து இருக்கிறோம். கண்டிஷனில்
பட்டாக்கள் கொடுக்கிறோம். அதை விரிவுபடுத்த அரசாங்கம்
முயற்சி எடுத்து வருகிறது.

உழவு மாடுகள் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டு இருப்பதாகச் சொல்
கிறார்கள். இல்லை. உழவு மாடுகளைக் கொடுத்துக்கொண்டு
வருகிறோம். சில ஆலயங்களில் ஜாதி வித்தியாசங்கள் பார்க்கப்
படுவதாகச் சொன்னார்கள். பொதுவாக, அரசியல் கட்சிகளில்
இருப்பவர்கள் வேண்டுமானால் முற்போக்குக் கொள்கை வைத்து
இருக்கலாமே தவிர, மற்றவர்கள் அந்த ஜாதி வேற்றுமையை விட
மாட்டார்கள். கூடுமான வரையில் அரசியல் கட்சியில் பங்கு
பெற்று இருப்பவர்கள் நல்ல முற்போக்குச் சிந்தனையோடு இப்படிப்
பட்ட காரியங்களைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு முயல வேண்டும்.
இப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செயல்படுத்துவதற்காகத்தான்
இன்றைக்கு மாநில ஹரிஜன நல வாரியம் ஒன்றை, தீண்டாமை ஒழிப்பு
ஒழிப்பு எஃற நல்ல நோக்கத்தோடு கொண்டு வருகிறோம்.

திரு. ஜப்பார் அவர்கள் மனம் விட்டுப் பேசினார்கள். அவர்கள்
தொகுதியில் இருக்கும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு வாழ்வளிக்கும்
வகையில் மத்திய அரசிடம் ரூ. 25 கோடி கடன் பெற்றுவது அந்த
மக்களுக்கு வாழ்வு தரவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அவர்
களுடைய நல்ல எண்ணத்தை, தாழ்த்தப்பட்டவர்களிடத்தில் அவர்
கள் கொண்டு இருக்கும் கருணை உள்ளத்தை உண்மையிலேயே வர
வேற்கிறேன். இவர்கள் இப்படிச் சொல்கிறபோது, முஸ்லீம்
சமுதாயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் எத்தனையோ இடங்களில் தாழ்த்
தப்பட்ட மக்களுக்குத் தொல்லை தருகிறார்கள். மாயவரத்திற்குப்

1971 ஜூலை 26]

[திருமதி சத்தியவாணிமுத்து]

பக்கத்தில் ஒரு கிராமத்தில் செத்த பிணத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு முஸ்லீம் வீதி வழியே போகக்கூடாது என்று முஸ்லீம்கள் தடுத்து இருக்கிறார்கள். எத்தனையோ முறை நாங்கள் ஈடுபட்டு அதைத் தீர்வு செய்து இருக்கிறோம். அவர்கள் அதற்காக வேறொரு இடம் வாங்கித் தருகிறோம். அந்த வழியாக எடுத்துச் செல்லுங்கள் என்று சொன்னார்களே தவிர அந்த வழியாகப்போனால் என்ன என்று சொல்ல மனம் வரவில்லை. சிலருக்கு முற்போக்குக் கொள்கை இல்லை; அனைவருக்கும் முற்போக்கெண்ணம் ஏற்படும்படியான முறையில் இந்தக் கருத்தை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கவனத்தில் கொண்டு பிரச்சாரம் செய்வதற்கு அரசாங்கத்திற்கு ஒத்துழைப்புத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நமது உணவு-வருவாய்த் துறை அமைச்சர் அவர்கள் வேறொரு தீர்மானம் கொண்டு வர இருக்கிறார்கள். எனவே நீண்டதொரு பதிலை நான் இங்கே தர விரும்பவில்லை.

மாண்புமிகு டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் அம்பேத்கார் அவர்களுடைய வரலாற்றை பள்ளிகளில் வைக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இப்போது அவருடைய வாழ்க்கையைப் பற்றி “நான்-மடெயில்ட்” பாடமாக குழந்தைகள் படிக்க ஏற்பாடு செய்யப் பட்டிருக்கிறது. படம் வைப்பதற்கான யோசனையைச் சொன்னார்கள். அதைப் பற்றி பரிசீலிக்கலாம்.

இன்டர்-காஸ்ட் மாரேஜ் பற்றிச் சொன்னார்கள். பலபேர் இன்றைக்கு இந்தத் திருமணம் செய்து கொள்கிறார்கள். அவர்களுக்கு என்று தங்கப்பதக்கம் தரும் திட்டத்தையும் ஏற்பாடு செய்து இருக்கிறோம். மணம் செய்து கொள்கிறார்கள். ஆனால் அதை வெளியே சொல்லப் பயப்படுகிறார்கள். இந்த மணம் செய்து கொள்பவர்கள் பெரும்பாலும் காதல் திருமணம் தான் செய்து கொள்கிறார்கள். பெற்றோர்கள் அனுமதி இல்லாமல் செய்து கொள்கிறார்கள். இதனால் இவர்கள் பயந்து, பயந்து வாழ வேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே அதைப் பகிரங்கமாகச் சொல்லி பரிசு பெறத் தயங்குகிறார்கள். எனவே, இந்த மணங்களை ஊக்குவிக்கிற வகையில் பரிசு தரும் திட்டத்தை வைத்து இருக்கிறோம். முற்போக்குக் கருத்துக் கொண்டவர்கள் இந்தத் திருமணங்களைச் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்படி மணம் செய்து கொண்டவர்கள் ஆலயத்திற்குச் செல்லும் போது மனைவியை அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். ஐயா பெரியார் அவர்களும், அறிஞர் அண்ணா அவர்களும் நீண்டகாலமாக இத்தகைய முற்போக்குக் கருத்துக்களை மக்களிடையே பரப்பி வந்திருக்கிறார்கள். ஹிந்து மக்கள் விரும்பி இந்தத் திருமணத்தைச் செய்து கொண்டால் தான் ஜாதி பேதங்களை ஒழித்துக்கட்ட முடியும். ஐயா அவர்களும், அண்ணா அவர்களும் நாங்கள் ஹிந்துக்கள் அல்ல, இந்தியன் என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். ஹிந்து மதத்தை விட்டுவிட்டு, மக்கள் வந்தால்தான், இந்த ஜாதி வித்தியாசத்தை ஒழிக்க முடியும். இப்படிப்பட்ட, முற்போக்கு சிந்தனையோடு அனைவரும் ஒன்றுபட்டுப் பாடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திருமதி சத்தியவாணிமுத்து]

[1971 சூலை 26]

இறுதியாகப் பேசிய அம்மையார் அவர்கள் குடி நீர்த் திட்டத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். குடி தண்ணீருக்காக அதிகப்படியாக பணம் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். எஸ்டாபிளிஷ்மென்ட் செலவும் இந்த பட்ஜெட்டில் சேர்ந்து இருக்கிறதாவென்று கேட்டார்கள். இதைப்பற்றி ஆராய்ந்து பிறகு என்ன நடவடிக்கை எடுக்க முடியுமோ அதைச் செய்கிறேன். மற்ற இலாக்காவில் எப்படி இருக்கிறது என்பதைப் பார்த்து அதைக் கவனிக்கிறேன் என்று அம்மையாருக்கு உறுதி கூறுகிறேன். வீடுகட்டிக் கொடுப்பதில் அரிசனங்களுக்கென்று தனியாக இருக்கக் கூடாது, எல்லா சாதியினரும் ஒன்றாக வாழும் முறையில் வீடுகள் தர வேண்டுமென்றார்கள். எற்கெனவே அம்மையார் சார்ந்து இருக்கும் கட்சி ஆட்சியில் இருந்தபோது இந்தப் பரிந்துரைகள் வந்திருக்கின்றன. 10 சதவிகிதம் மற்ற சமுதாயத்தினரும் இருக்க வேண்டுமென்று. ஆனால் அரிசனங்கள் மற்ற சமுதாயத்தினரோடு வந்து வாழ்வது இல்லை. வந்து வாழ்பவர்களையும் மற்றவர்கள் விடுவது இல்லை.

மன மாற்றங்கள் ஏற்படுகிற வரையில் எந்தத் திட்டங்கள் வகுத்தாலும் இந்த நிலைமையை மாற்ற முடியாது. இதற்கெல்லாம் நல்ல மன மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும். தீண்டாமை ஒழிக்கப்பட வேண்டும். இதற்காகத்தான் அரசு இந்த நல வாரியத்தை உண்டாக்கி இருக்கிறது. இந்த நல வாரியம் அமைக்கும் நல்ல திட்டத்தின் மூலமாக ஆங்காங்கு தீண்டாமை ஒழிப்பதற்கான நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். இந்தக் குழு தாலுக்கா வாரியாக இருக்கும். இந்தக் குழு எங்கெங்கே தீண்டாமை அனுஷ்டிக்கப்படுகிறதோ அந்த இடத்திலிருந்து கிடைக்கிற புகார்களைப் பரிசீலனை செய்து, அதற்கு மேலே இருக்கும் அதிகாரிகளுக்கும், போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கும் இப்படி, இந்த இடத்தில் தவறு நடந்து இருக்கிறது என்று அறிக்கை அனுப்புவார்கள். முதலிலேயே போலீஸ் அதிகாரிகள் விசாரணை செய்தால் இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் ஏதும் நடக்கவில்லை என்று சொல்லி விடுகிறார்கள். ஆனால் இந்தக் குழு அந்தப் புகார்களை விசாரித்துப் பார்த்து, இப்படி நடந்து இருக்கிறது என்று மேல் அதிகாரிகளுக்கு அனுப்பினால் நடவடிக்கை எடுக்க முடியும். இதுவரை போலீஸ் தவிர வேறு யாரும் இது போன்ற புகார்களைப் பரிசீலித்தது இல்லை. இவ்வளவு காலமாக இந்தக் குற்றத்தைச் செய்பவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் தண்டனை சாதாரணமாக ரூ. 50 அபராதமும், கட்டத் தவறினால் 6 மாதம் தண்டனையும் என்று இருந்தது. இந்த ரூ. 50-ம் 6 மாத கடுங்காவல் தண்டனையும் யாரும் கொடுப்பது கிடையாது. ஆகவே மினிமம் தண்டனையாக இருக்க வேண்டுமென்று 3 மாதம் அவசியம் தண்டனை கொடுக்க வேண்டுமென்றும் ரூ. 50 கட்டாயம் அபராதம் இருக்க வேண்டுமென்றும் விதித்திருக்கிறோம். இதற்கு மேல் ஒரு முறை தவறு செய்தவர்களுக்கு 6 மாதம் சிறைத் தண்டனையும் ரூ. 200 அபராதம் கட்ட வேண்டுமென்றும் வைத்து இருக்கிறோம். இரண்டாவது முறையாக இதே தவறைச் செய்பவர்களுக்கு 6 மாதத்திலிருந்து 1 வருஷம் வரையில் தண்டனையும், ரூ. 200-லிருந்து ரூ. 500 வரைக்கும் அபராதம் கட்ட வேண்டுமென்றும் வைத்து இருக்கிறோம். மூன்றாவது முறையாக இதே தவறைச் செய்தால் ஒரு ஆண்டிலிருந்து 3 ஆண்டு வரை தண்டனையும், அவர்களுக்கு ரூ. 500-லிருந்து ரூ. 1,000 வரை அபராதமும் என்று

1971 சூலை 26]

[திருமதி சத்தியவாணிமுத்து]

ஒரு கடுமையான தண்டனை அவர்களுக்கு கொடுக்கவேண்டுமென்றும் வைத்து இருக்கிறோம். இந்த முறையை படிப்படியாக நடைமுறைக்குக் கொண்டு வர தமிழக அரசு அமைச்சரவை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. மத்திய அரசாங்கமும் இதை ஒப்புக்கொள்ளும். ஏனென்றால், மத்திய அரசாங்கம் தான் இளையபெருமாள் குழுவின் அறிக்கையை அனுப்பி வைத்து அந்த அறிக்கையின் மீது கருத்து தெரிவிக்கும்படி கேட்டிருந்தார்கள். இந்த விதிமுறைகளை ஒப்புக் கொண்டு மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எழுதி இருக்கிறோம். எனவே இந்த அரசு தீண்டாமை ஒழிப்பதிலே எவ்வளவு அக்கறையாக இருக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். ஏதோ கண்துடைப்புக்காக சட்டம் கொண்டுவராமல், அதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு சட்டத்தைக் கொடுப்பதன் மூலமாக இப்படிப்பட்ட நல்ல காரியத்தை அரசு செய்துகொண்டு வருகிறது. ஆகவே, இந்த மாலியத்தின் மீது வெட்டுத் தீர்மானம் கொண்டு வந்திருப்பவர்கள் அதை வற்புறுத்த வேண்டாம், அதை திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, நல்ல பல கருத்துக்களை எடுத்துச்சொன்ன உறுப்பினர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு எல்லா உறுப்பினர்கள் பேசியதையும் நான் குறிப்பெடுத்திருக்கிறேனாகையால் அவைகளைப் பரிசீலனை செய்து உரிய நடவடிக்கை எடுக்கிறேன் என்று கூறிக் கொண்டு ஏன் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : விவாதம் முடிவுற்றது. உறுப்பினர்கள் வெட்டுத் தீர்மானங்களைத் திரும்பப் பெறுகிறார்களா என்று தெரிவிக்க வேண்டும். திரு. ஜேம்ஸ் அவையில் இல்லை. அவருடைய வெட்டுத் தீர்மானம் திரும்பப் பெறப் பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

ப. ப.
2 30

திரு. ஆ. கு. சுப்பையா அவர்களின் வெட்டுத் தீர்மானம் அவையின் அனுமதியோடு திரும்பப் பெறப்பட்டது.

DR. H. V. HANDE : In view of the categorical answer finally given by the Hon. Minister, particularly to my cut motion, I am withdrawing it.

The cut motion was, by leave withdrawn.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் அவர்களின் வெட்டுத் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியோடு திரும்பப் பெறப்பட்டது.

MR. DEPUTY SPEAKER : The question is :

"That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 7,00,42,200 under Demand No. 25—Welfare of the Scheduled Tribes and Castes, etc."

The Demand was put and carried and the Grant was made.

(8) அரசினர் தீர்மானங்கள்.

தமிழ் நாடு 1961-ம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நில உச்சவரம்பு கட்டுதல்) சட்டத்தில் கண்டுள்ள விலக்குகளை ஆய்வு செய்ய கூட்டுக் குழு அமைத்தல்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, கீழ்க் கண்ட தீர்மானத்தை நான் முன் மொழிகிறேன் :—

624 தமிழ்நாடு 1961-ம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நில உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) சட்டத்தில் கண்டுள்ள விலக்குகளை ஆய்வு செய்ய கூட்டுக் குழு அன்மத்தல்

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

[1971 சூலை 26]

“தமிழ்நாடு 1961-ம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நில உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) சட்டத்தில் கண்டுள்ள விலக்குகளை நீக்குதல் அல்லது திருத்தம் செய்தல் பற்றிய தன்மை, நோக்கம் ஆகியவற்றைப் பரிசீலிப்பதில் வருவாய்த்துறை பொறுப்பேற்றுள்ள அமைச்சருக்கு ஆலோசனை வழங்க இரு அவைகளின் 24 உறுப்பினர்கள் (16 சட்டப் பேரவை உறுப்பினர்களும், 8 சட்ட மேலவை உறுப்பினர்களும்) அடங்கிய கூட்டுக்குழு ஒன்றை அமைக்க சட்ட மேலவையின் இசைவைப் பெறுவதுடன் இக்கூட்டுக் குழுவில் கீழ்க்கண்ட பேரவை உறுப்பினர்கள் பணியாற்ற தெரிந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் :—

1. திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார்.
2. திரு. சோ. அழகர்சாமி.
3. திரு. ஏ. ஆர். பெருமாள்.
4. திரு. எம். ஏ. லத்திப்.
5. திரு. தி. சி. ஆ. சிவபிரகாசம்.
6. திரு. ஏ. ஆர். மாரிமுத்து.
7. திரு. இ. எஸ். தியாகராசன்.
8. திரு. துரை கோவிந்தராசன்.
9. திரு. பி. எஸ். மணியன்.
10. திரு. பெ. சௌந்தரபாண்டியன்.
11. திரு. பி. பொன்சொக்கலிங்கம்.
12. திரு. வி. பழனிவேலு.
13. திரு. அ. ப. சண்முகசுந்தரம்.
14. திரு. ஆ. பரந்தாமன்.
15. திரு. ஆ. வெள்ளதுரை.
16. திரு. கா. காளிமுத்து.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டது.

MR. DEPUTY SPEAKER: Under Rule 139 (1) of the Assembly Rules, Hon. Speaker has nominated the Hon. Minister in charge of Revenue as a member of the Joint Committee.

(ஆ) 1965-ம் ஆண்டு நிலச்சீர்திருத்தங்கள் (உபரி நிலங்களை ஒருவகை செய்தல்) விதிகளில் செய்யக் கருதியுள்ள திருத்தம்.

மாண்புமிகு திரு. ப. உ. சண்முகம்: தலைவர் அவர்களே, கீழ்க் கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன் :—

“வருவாய்த்துறையின் 25—11—1965 நாளிட்ட O. A 1240/1965 ஆம் எண் அறிவிப்புடன், 1—12—1965 நாளிட்ட தமிழ்நாடு அரசிதழின் V-ஆம் பாகத்தில் 1284—1296-ஆம் பக்கங்களில் (ஆங்கிலத்தில்) வெளியிடப்பட்டு பின்னர் திருத்தப்பட்டுள்ள தமிழ்நாடு 1965-ஆம் ஆண்டு நிலச்சீர்திருத்தங்கள் (உபரி நிலங்களை ஒருவகை செய்தல்) விதிகளில், தமிழ்நாடு 1961-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நில உச்ச வரம்பு கட்டுதல்) சட்டத்தின் (தமிழ்நாடு சட்டம் 58/1961) 94-வது பிரிவின் (1) உட்பிரிவின் கீழ் செய்யக் கருதியுள்ள கீழ்க்காணும் திருத்தம் மேற்சொன்ன உட்பிரிவின் வரம்பு நிபந்தனையில் சொல்லியுள்ளவாறு ஏற்பளிக்கும்படி வேண்டுகிறேன்.”

1971 சூலை 26]

[திரு. ப. உ. சண்முகம்]

வரைவு திருத்தங்கள்.

மேற்படி விதிகளில்,—

(1) 1-வது விதியில், “சென்னை 1965-ம் ஆண்டு நிலச் சீர்த் திருத்தங்கள் (உபரி நிலங்களை ஒருவகை செய்தல்) விதிகள்” என்ற சொற்றொடருக்குப் பதிலாக, “தமிழ்நாடு 1965-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்த்திருத்தங்கள் (உபரி நிலங்களை ஒருவகை செய்தல்) விதிகள்” என்ற சொற்றொடர் அமைத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

(2) 2-வது விதியில் (உ) துணைவிதியில், “சென்னை 1961-ம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நில உச்சவரம்பு கட்டுதல்) சட்டம் (சென்னை சட்டம் எண் 58/1961)” என்ற சொற்றொடருக்குப் பதிலாக, “தமிழ்நாடு 1961-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (நில உச்சவரம்பு கட்டுதல்) சட்டம் (தமிழ்நாடு சட்டம் எண் 58/1961)” என்ற சொற்றொடர் அமைத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

(3) 5-வது விதியில் (1) துணை விதியில் (iii) பகுதிக்குப் பதிலாகப் பின்வரும் பகுதி அமைத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும், அதாவது :—

“இந்தியத் தேசிய ராணுவத்தில் பணியாற்றிவர்களும், 1950 சனவரி 26-ஆம் நாளுக்கு முன்னர் ஓய்வு பெற்ற அல்லது படைக் கலைப்புக் காரணமாக அனுப்பிவிடப்பட்ட ராணுவப் படைஞர்களும் உட்பட ராணுவப் படைகளைச் சேர்ந்துள்ள அல்லது சேர்ந்திருந்த ஒருவர்”.

(4) 9-ஆவது விதியில் (vi) துணைவிதியில், “சென்னை 1864-ஆம் ஆண்டு வரி வருவாய் வகுல் சட்டம்” என்ற சொற் றொடருக்குப் பதிலாக, “தமிழ்நாடு 1864-ஆம் ஆண்டு வரி வருவாய் வகுல் சட்டம்” என்ற சொற்றொடர் அமைத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

(5) நிலச் சீர்த்திருத்த (உபரி நிலத்தை ஒருவகை செய்தல்) விதிகளைச் சேர்ந்த A, B, C, D படிவங்களில் “சென்னை 1965-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (உபரி நிலங்களை ஒருவகை செய்தல்) விதிகள்” என்ற சொற்றொடருக்குப் பதிலாக, “தமிழ்நாடு 1965-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (உபரி நிலங்களை ஒருவகை செய்தல்) விதிகள்” என்ற சொற்றொடர் அமைத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

(6) மேற்சொன்ன விதிகளைச் சேர்ந்த E 1. படிவங்களில், “சென்னை 1965-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (உபரி நிலங் களை ஒருவகை செய்தல்) விதிகள்” என்ற சொற்றொடருக்கும், “ஸ்ரீ” என்ற சொல்லுக்கும் பதிலாக, “தமிழ்நாடு 1965-ஆம் ஆண்டு நிலச் சீர்திருத்தங்கள் (உபரி நிலங்களை ஒருவகை செய்தல்) விதிகள்” என்ற சொற்றொடரையும், “திரு” என்ற சொல்லையும் முறையே அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானம் வந்திருப்பது மிகவும் உதவிகரமானதாக இருக்கிறது. இங்கே ஐடெம் (3)-ல்